

Manna

II. évf. 11. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2006. november

Toccata és fuga

(Orgonaavatásra)

Ujjongó énekkel áldjuk az Örökkévaló Atyát!
Halk himnuszokkal és harsogó hozsannákkal
hódoljunk a Hűséges előtt!

Dicsérje Őt a magasságos mennybolt,
az égitetek tiszta tündöklése,
és áldja Őt e nagy világon minden,
mi légben, földön, föld alatt, vizekben
van, létezik, élő, élettelen!

Dicsérje Őt a szívünk és az ajkunk,
és zengje szent nevét e nagy napon
új orgonánk!

Dicsérje Őt e csodás hangú hangszer
ezernyi sípja, százszínű zenéje!

Dicsérjétek Őt: bűgő oboa,
ábrándos klarinét és lágy tilinkó,
sipogó pásztorsíp, csöndes fagott!

Dicsérjétek Őt: vox humana, hárfa,
halkan esdeklő édes fuvola!

Dicsérjétek Őt hangos ujjongással:
zengő kürtök, trillázó trombiták!

Áradj erővel, dübörgő morajlás!

Harsogj, mennydörgő szózat, áldjad Őt!
Dicsérjétek a Mindenség Királyát!

Istenünk nagyon szeret;
Mondjunk néki éneket,
Áldjuk szívesen!

Kemény, hosszú éveken
Velünk volt kegyelmesen,
Nem hagyott soha.

Áll e hajlék, temploma,
S benne, ím, ez orgona:
Jóvoita jele.

Oltalmazott hű keze,
Irányított Szellem;
Kegyelmes nagyon!

Áldjuk Őt e szép napon!
Minden bűn és ártalom
Távozzék tova!

Szólj hát bűgő orgona!
Hálánk tiszta dallama
Véled összecseng.

Hangod s szívünk Róla zeng:
Istenünk Úr, szent, szent, szent!
Dicsérjétek Őt!!!

Gerzsenyi Sándor

Dicsérjétek az Urat!

ORGONAAVATÁS – október 29.

„Hálával áldozzál az Istennek...!”

HÁLAADÓNAP – október 29.

A baptista gyülekezetekben az őszi időszak egyik legkiemelkedőbb ünnepe a Hálaadó Nap, amikor megemlékezünk az Úrtól kapott áldásokról és kifejezzük Isten iránti hálánkat nem csak szóban, hanem anyagi áldozatvállalással is. Tesszük ezt azért, mert erre tanít bennünket az Ige, de nem utolsósorban azért is, mert hála van a szívünkben, és ezt szeretnénk kifejezésre juttatni a nyilvánosság előtt. De vajon valóban van-e bennünk hála?

Most amikor gondolataimat megfogalmazom, nem annyira a hálaadás van a középpontban, hanem a hála. Míg a hálaadás a hála kinyilvánításának különböző formáit jelenti szóban, cselekedetben, érzésekben, adakozásban, stb., addig a hála a belső tudati és ezzel szorosan összetartozó érzelmi viszonyulás az adományozó személyhez, amelynek következménye a hálaadás. Fogalmazható ez úgy is, hogy a hálaadás kiváltó oka a hála, amelynek valósága és tartalma, intenzitása fejeződik ki a hálaadásban, tehát meghatározó jellemzője lelkületünknek.

Hála nélkül nincs őszinte hálaadás. A mi Urunk nem a hálaadásra kíváncsi, hanem a bennünk lévő hálára. Istennek csak abban az esetben kedves a szavakban megfogalmazott köszönet, az anyagi áldozat, ha a hála mint indíték is megtalálható az életünk-

folytatás a 2. oldalon

ben. Mindez tehát azt is jelenti, hogy a hálaadás hála nélkül hiábavaló. Erre tanít az özvegyasszony két filléjéről szóló jól ismert példázat is.

A hála sajátos megfogalmazás szerint egy kicsit az ajándék érzelmeinkben is megnyilvánuló értékelése, amely köszönetre, tiszteletre, megbecsülésre indít az adományozó iránt.

A hála akkor tölt el bennünket, ha az ajándékot felismerjük, értékeljük, az adományozót tiszteljük és becsüljük.

Hála nincs ajándék nélkül. Ehhez fel kell ismerünk azokat az anyagi, lelki-szellemi értékeket, amit másoktól kaptunk. Meg kell, hogy kapjuk, és nekünk át kell venni ezeket, ami a tárgyak esetében azt jelenti, hogy meg tudjuk „fogni”, a lelki-szellemi dolgok esetében pedig át tudjuk azokat élni. Egyébként ezek nem lesznek a mieink. Csak elmélet marad és nem valóság, ami a hála hiányát eredményezi.

Az éhes embernek nem elég ígérni, hogy otthon várja egy finom ebéd, annak az asztalon van a helye fogyasztható formában. Nem elég beszélni arról, hogy Isten úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta... ezt át is kell tudni élni. Meg kell hogy kapjuk az ajándékot, amit át is kell vennünk, el kell fogadnunk azt. Az átadásért az ajándékozó felelős, az átvételért viszont az ajándékozott. Amennyiben az átadás és az átvétel nem jön létre, az ajándék értéktelenné válik az ajándékozott számára és természetes, hogy ebben az esetben a hála is elmarad.

Nem elegendő, hogy az ajándék már a mienk, birtokunkban van, azt megfelelően értékelni is kell, egyébként elmarad a hála. Sok esetben az ajándékot saját erőfeszítéseink eredményeként könyveljük el, amiért esetleg megszenvetünk, áldozatot hoztunk, ezért nem ismerjük fel, hogy amink van, az ajándék. Az értékeinket sokszor csak akkor tekintjük ajándéknak, ha hozzánk kerülése rendkívüli eseményhez kapcsolódik. Egy tanuló számára a jeles osztályzat csak akkor ajándék, ha nem készült megfelelően a dolgozatra. Ilyen lehet a mindennapi kenyér az asztalunkon és sorolhatnánk a példákat. A rendszeresen ismétlődő, megszokott eseményeket, jelenségeket nem tartjuk ajándéknak, ezért hála sem igen keletkezhet bennünk ezekért. Mélységesen egyetértek azzal az Árvaházi találkozón elhangzó megjegyzéssel, amely ha nem is szó szerint, de lényegét tekintve így hangzott: „A Jó Isten őrizzen meg bennünket azoktól a nehéz napoktól, amikor átélhettük a csodáit. Igaz, hogy ekkor nem is értékelnénk azokat.” Sok esetben szenvedés nélkül kapunk egészséget, van lakásunk, munkahelyünk, enivalónk, családjunk, férjünk, feleségünk, gyermekeink, szüleink, testvéreink, gyülekezet, stb. Talán tudatunkkal fel is fogjuk, hogy mindez ajándék,

de mert természetes, rendszeres, és megszokott, ezért nem vált ki hálát belőlünk.

Nem elég felismerni az ajándékot, azt értékelni is kell. Az ajándék megbecsülése sok mindentől függ. Talán elsősorban attól, hogy mit vált ki belőlünk. Örülünk-e neki, felismerjük-e a fontosságát, értékét vagy pedig nem. Valaki viccesen megjegyezte, hogy az asszonyok férjüket igazából csak akkor kezdik értékelni, ha már nincsenek; amíg vannak, addig csak az együttélés nehézségeit látják. Való-

szerű elmondható ez fordítva is. De nem tragikus ez? Kaptunk egy ajándékot, de nem értékeljük, mert terhet jelent a számunkra. Sok esetben működik a leértékelés, ami sokszor a „csak” szóval kezdődik. Az értékelés sok esetben annak a függvénye, hogy érdemesnek tartjuk-e magunkat az ajándékra. Amikor azt gondoljuk valamiről, hogy jár nekünk, azt megérdemljük, vagy hogy igazán többet és jobbat érde-

meltünk volna, akkor az ajándék feletti hála nem alakul ki, vagy pedig megszűnik bennünk.

A hála sok esetben attól is függ, hogy mit gondolunk az ajándékozó személyéről. Ha látjuk az ajándékot, értékeljük is, de az ajándékozó személyt, indulatait, szándékait nem tartjuk megfelelőnek, az ajándékot nem értékeljük még elfogadása esetén sem. Talán azt gondoljuk, „jobban is kитеhetett volna magáért”, „mit képzél rólam, ezzel le lehet kenyerezni”, „mit akar elérni nálam”, stb. stb. Mindez lehet, hogy igaz, de a következménye egyértelmű, nem vagyunk hálásak az ajándékért. A hála velejárója, hogy felnézünk, nagyra tartjuk az ajándékozó személyét.

Végül nem lehet szó nélkül hagyni azt a kérdést, hogy kinek az érdeke a hála. Jó ismerjük a hálátlanság kifejezést, talán többször hallottuk is, amikor az adományozó hiányolta és felrótta azt, hogy az ajándékát nem értékelték megfelelően. Egy elcsattanó pofonnal is fájóbb lehet ez a szó, mind az adományozó, mind az adományozott részére. A hála az adományozóból azt váltja ki, hogy érdemes volt ajándékot adni, mert értékelik azt. Ez arra ösztönzi az ajándékozót, hogy ha lehetőség van rá, máskor is adjon. A hálátlanság viszont fordítva működik. A hálátlatlan ember az ajándékcsatornát bezárja maga előtt.

Adja a mi Urunk, hogy a hála, az adományozót megillető tisztelet, megbecsülés és szeretet, a lekötelezettség tudata jellemezzen bennünket elsősorban Istenünk iránt, de a környezetünkben élő emberek iránt is – ne csak a hálaadás napján – az áldásokért, az ajándékokért.

Gulyás Jenő presbiter

Örök reformáció

A REFORMÁCIÓ EMLÉKNAPJA – október 31.

Minden évről-évre ismétlődő ünnepnek megvan az a veszélye, hogy megszokottá válik és kiüresedik. Ha üdvtörténeti ünnepeink esetében így van, mennyivel inkább félrecsúszhat ünneplésünk a Reformáció napján, amelyet egy közel ötszáz éves történelmi esemény emlékére tart a protestáns világ. Komoly figyelmeztetés számunkra az az időnként egyoldalú, leegyszerűsített szemlélet, amellyel Luther Márton, Kálvin János és az anabaptista reformátorok bátor kiállását méltatjuk, és azt gondoljuk, hogy életművükkel egyszer s mindenkorra megújították az egyházat.

Súlyos tévedés azt hinni, hogy Isten népének Szentírásához igazodását most már senki és semmi nem zavarhatja meg. A protestáns egyházak az elmúlt évszázadok során mindig nagy árat fizettek, amiért a hamis megelégedettség jegyében csupán a reformáció eredményeinek és örökségének megőrzésére törekedtek (a nagy egyházaknál: ortodoxia, kisebb felekezeteknél: ekleziásizmus).

Miatyánk

Ne mondd: „**Atya**”,
ha egyik nap sem viselkedsz úgy, mint a gyermek!
Ne mondd: „**mienk**”,
ha elszigetelten élsz önzésedben!
Ne mondd: „**aki a mennyekben vagy**”,
ha csak a földi dolgokra gondolsz!
Ne mondd: „**szenteltessék meg a Te neved**”,
ha nem tisztelel!
Ne mondd: „**jöjjön el a Te országod**”,
ha azt egy anyagi sikerrel kevered össze!
Ne mondd: „**legyen meg a Te akaratod**”,
ha nem fogadod el azt, ami fájdalmas!
Ne mondd: „**mindennapi kenyerünket**”,
ha nem törődsz azokkal az emberekkel, akik éheznek!
Ne mondd: „**bocsásd meg a mi vétkeinket**”,
ha haragot tartasz a testvéreiddel!
Ne mondd: „**szabadíts meg a gonosztól**”,
ha nem foglalsz állást a bűnnel szemben!
Ne mondd: „**Ámen**”,
Ha nem érted meg vagy nem vetted komolyan a Miatyánk szavait.

(Ima a Chuy-i templom ajtajáról, Uruguay)

Paradox módon éppen azon a területen kell meglátnunk az ördög deformáló tevékenységének jeleit, amely az egyház és tagjainak megújulását tűzte ki céljául. Nagyon tanulságos még korábbra visszatekintve meglátni, hogy már a legelső újszövetségi gyülekezetet milyen torzulások fenyegették (törvényeskedés, rajongás, gnoszticizmus, világiasság stb.). S aztán a rákövetkező 1500 év során jól nyomon követhető állomásokon keresztül hogyan deformálódott az egyház Istennel és emberekkel való kapcsolatában: az egyházi hierarchia kialakulása, az államvallássá nyilvánítás, a világi hatalom és gazdagság fokozatos meg-

szérése, a szentek és Szűz Mária kultusza, a purgatórium beiktatása, a bűnbocsánat megvásárolhatósága és az üdvösség cselekedetek általi kiérdemelhetsége.

E korántsem teljes felsorolás láttán rögtön érthetővé válik, miért indított Isten Lelke bátor férfiakat az egyház megújításának megkezdésére. A reformáció eszméi gyorsan tért

hódítottak németföldön és távolabbi országokban, így hazánkban is. A legnagyobb lépést a Biblia nemzeti nyelvekre fordítása jelentette, amely a könyvnyomtatás alkalmazásával nagy tömegek számára tette hozzáférhetővé az evangéliumot. Alapvető igazságokat tudatosított az üdvösségben, pl.: Egyedül hit által igazulunk meg! Egyedül kegyelemből van üdvösségünk! Egyedül a Szentírás tartalmazza Isten kinyilatkoztatott igazságát! (Sola fide! Sola gratia! Sola scriptura!).

A reformáció alapvetően helyreállította a megváltott ember kapcsolatát Istennel és embertársaival. Ám lelkünk ellensége, a Sátán megtagadta volna önmagát és lényegét, ha nem kezdte volna el azonnal torzító tevékenységét. Egyes reformátorok megtorpantak az Igéhez igazodás útján, mások meg fanatikus túlzásokba estek. A rákövetkező századok során több helyen a megcsontosodás, a kiszáradás jelei mutatkoztak, amelyekre ellenhatásként nemegyszer élettől elszakadt, rajongó kegyességi mozgalmak léptek fel.

Az evangéliumi felekezeteknél jól érzékelhető fáziskéséssel jelentek meg a deformáció tünetei. Mi, baptista hívők is keressük annak módját, miként lehet felemelkedni az ekleziásizmus állapot élettelenességéből. S kutató tekintetünket nem emberekre, nem mozgalmakra vetjük, hanem egyedül Isten Igéjére! Szokásainkat, hagyományainkat az evangélium mérlegére helyezzük, és ha akadályoznak a lelki növekedésben, határozottan elvetjük. Ezzel párhuzamosan az Igével összhangban álló minden új megoldást és módszert bátran alkalmazunk, hogy minél többet Krisztushoz vezethessünk.

Így válik érthetővé az „Ecclesia semper reformari debet!” vagyis „Az egyház állandó megújulásra szorul!” elve. Ha észrevesszük a gonosz folyamatosan működő torzító hatását egyéni, családi és gyülekezeti életünkben, ne engedjük azt elhatalmasodni, hanem adjunk nagyobb teret a Reformáció Lelkének, hogy megtisztító, napról napra újító munkáját el tudja végezni bennünk és közöttünk. Eképpen változunk el dicsőségről dicsőségre, s válunk egyre hasonlóbbá az Úr Jézus Krisztushoz!

Kolozs Nagy János

Elengedve szeretni

HALOTTAK NAPJA – november 2.

Elhunyt szeretteink – rokonaink, testvéreink – közlegő emléknappja alkalmából szeretném megosztani szüleim elköltözésével kapcsolatban szerzett tapasztalataimat.

Anyukánk ez év februárjában került olyan gyenge állapotba, hogy már nem lehetett egyedül hagyni (áprilisban töltötte be 92. évét).

Felváltva gondoztuk testvéreimmel, illetve igazán csak az utolsó két hétben kellett ápolni (május 5-én halt meg).

Nagyon igényelte a beszélgetést, különösen a régi időkre való közös visszaemlékezés esett jól neki. Sokszor ültünk mellette csendben. Ő teljesen felkészülve várta a hazahívó szót, de mivel nagyon szerette népes családját, ez mégsem volt könnyű számára.

Az utolsó három napban szinte már csak aludt.

Egyszer kinyitotta a szemét és boldogan mondta, hogy „Látom a mennyet!”. Kérdeztük tőle, hogy milyen volt? Azt válaszolta, hogy „Gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű, színes, széles!”.

Kérdeztük, hogy látott-e valaki ismerőst, felsoroltunk néhány nevet. „Nem.” – válaszolta – „Ott lények vannak.”

Amikor nagy szeretettel körülvettük, kérte, hogy engedjük elmenni. Ekkor mi már nem zavartuk.

Tanultunk apukánk esetéből (aki szintén végelgyengülésben halt meg), akit nem akartunk elengedni, és így három hónapig szenvedett ő is, meg a család is.

Meg kell tanulnia a hívő embereknek, hogy ha az Úr hív, akkor engedelmesen menni kell. A hozzátartozóknak pedig, bármennyire fájdalmas is, el kell tudniuk engedni szeretteiket.

Emlékezzünk elhunyt szeretteinkre és őrizzük emléküket!

Mikes Benjáminné

Évforduló

Kedves Testvérek!

Egy éve indult útjára Manna címmel a gyülekezet újságja. A hálaadó napon most azért is hálát adhatok, mert az eltelt egy esztendő alatt nagyon sok áldásban volt részem a szerkesztői munka során.

Visszaolvasva az akkor írt beköszöntőt, és az abban reménységgel megfogalmazott célokat, önvizsgálatra kényszerültem. Hogyan lehetne még jobba tenni újságunkat?

Jóreménységünk volt, hogy a mindennapi bibliaolvasás mellé, hasznos írásokat, beszámolókat, bizonyágtételeket kapnak olvasóink. Köszönöm mindenkinek, aki eddig megtisztelte az újságot, és írt bele, hogy érezhettük és láthattuk, hogy az Úr Jézus él a szívetekben, Vele jártok, Őt szeretitek mindenek felett.

Sokszor mondták testvérek, hogy milyen jó volt másokról olvasni, hogy mások is küzdenek ilyen-olyan problémákkal, hogy bátorítást vettek az olvasottakból. Nem volt tehát hiábavaló a fáradozás, hogy le kellett ülni, és meg kellett fogalmazni gondolatainkat, élményeinket.

Szerettük volna, ha az újságot mindenki egy kicsit a magáénak érzi, neki és róla is szól. Amikor azt hallom, hogy majd a Mannában elolvassák, hogy mi is történt az elmúlt hónapban, úgy érzem, ebből a célból is sikerült valamiképp megvalósítani. Próbáltuk figyelembe venni a gyülekezet tagjainak korát, érdeklődési körét is.

Továbbítva az Úrnak a dicsérő szavakat, többször

kaptam más gyülekezetekből is visszajelzést, hogy nemcsak a budai testvéreknek volt áldásos olvasni az újságot.

Persze volt, hogy hibáztam, nem voltam eléggé figyelmes. De ezt bocsánatkéréssel próbáltam jóvátenni. Ezt ellensúlyozza talán, hogy sokan bíztattak és bíztatnak a folytatásra. Innen is köszönöm nekik.

Hogyan tovább? Célunk továbbra is az Isten előtti, egészséges őszinteséggel, és nem álszenteskedéssel folyó munka, amihez csakis fentről kaphatunk erőt és bölcsességet. Ezt szem előtt tartva, kérem testvéreimet, hogy továbbra is tiszteljék meg lapunkat beszámolóikkal, bizonyágtételeikkel. Ötletládánkba várjuk a javaslatokat, ki miről szeretne olvasni, várjuk az ajánlásokat, ha valami elkerüli a figyelmünket. Ezek ne öncélúak legyenek, hanem a közösségépítést szolgálják.

Szeretném, ha senki nem venné zaklatásnak, ha megkérem valamire, vagy ha már többedszerre kérem tőle a megígért írást.

Készítsük együtt továbbra is ezt az újságot, úgy, hogy Pál apostol szavai minket is jellemezzenek: „...és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is.” (1Thessz 5,11/b).

Végül szeretném még egyszer megköszönni azt a sokrétű segítséget, amit ez alatt az egy év alatt kaptam testvéreimtől, akik munkájukkal hozzájárultak az újság készítéséhez. Továbbra is számítok mindenkire, hiszen mások öröme tenni jó. Szolgáljuk így együtt mennyei Atyánkat!

Ádány Judit

ISMERJÜK EGYMÁST?

Egy szép őszi napon ültünk le otthonában özv. Bocska Istvánné, Esztike néivel, hogy felidézzük eddigi élete meghatározó történéseit. Bevallotta nekem, hogy izgult egy kicsit, de ez nem látszott a beszélgetés alatt, mert olyan jól éreztük magunkat, olyan jó volt a sok emléket újra átélni. Szeretettel ajánlom testvéreimnek ezt a jó hangulatú beszélgetést.

– *Kedves Eszti néni, kérem, hogy először meséljen a családról, ahová született, szüleiről, gyermekkoráról.*

1923. november 23-án születtem, Hévízgyörkön, hívó szüleim ötödik gyermekeként. Összesen heten voltunk testvérek. Csodálatos gyermekkorom volt, sok mindent tanultam szüleimtől, a hívó életükből. Édesanyám, Vaigel Julianna, az otthoni feladatokkal és velünk, gyerekekkel foglalkozott. Édesapám, Békefi Pál, a BESZKÁRT-nál dolgozott Pesten, a pályamunkások csoportvezetője volt. Szinte mindennap hazajárt a munkájából. A zenét szerető és játszani is tudó család voltunk, kis zenekart alakítottunk. Édesapám abban is példamutató volt, hogy rendszeresen látogatta az árvaházat, vitte a körzetben összegyűjtött adományokat az árváknak. Mi, gyerekek is sokszor megfordultunk ott.

– *Milyen volt a hévízgyörki gyülekezet?*

A gyülekezetünk a baptizmus fénykorában alakult meg, a születésem előtt egy évvel. Az imaházépítés anyagi alapja édesanyám jegygyűrűje volt. Nagyon lelkes, élő gyülekezet volt. Édesapám mielőtt megtért, a faluban fúvószenekart vezetett. Megtérése után a gyülekezetben alakított és vezetett zenekart, a gyülekezet pedig megvásárolta a világi zenekar zeneszerszámaikat. Színes, szép életet éltünk. Volt ifjúság, nőegylet, lányokör, önképzőkör és természetesen vasárnapi iskola is. Erről jut eszembe egy „gyerekszaj” történet is. Édesapám az Úr Jézus megkísértéséről beszélgetett a gyerekekkel, és kérdezte őket az ige alapján, hogy mondják meg, hogy „nemcsak kenyérről él az ember”, hanem még mivel? Mire az egyik kislány, akit a hívó nagyszülei hoztak az imaházba, azt felelte, hogy „Levesvel!”. Szóval a jó Atya felé nagy hálával mondhatom, hogy csodálatos gyülekezeti életünk volt. Sajnos most alig néhány tagja van az ottani gyülekezetnek.

– *Mit és hol tanult Eszti néni?*

Az elemi iskolát helyben végeztem el, aztán Aszódon a polgárit. Utána édesapám két irányba is beadta a továbbtanulási kérvényt, és azt mondta, hogy ahonnan előbb jön meg a pozitív válasz, oda megyek Erika húgommal együtt tanulni. A Magyar Vöröskeresztől jött meg előbb a papír, így Gyulára kerültünk, az ápolónőképzőbe, két évre.

– *Úgy tudom, hogy Erikával mindig is szoros kapcsolatban volt Eszti néni.*

Igen. Ő másfél évvel volt fiatalabb nálam, de kordkezdeménnyel jött velem együtt Gyulára, majd egy kevés idő

kivételével, vagy 40 évig élt velem illetve családommal együtt.

– *Hogy alakult az ápolónőképző után az élete?*

1943-ban kerültünk fel az iskola után ide Pestre, a Magyar Vöröskereszt Erzsébet kórházába, ami ma a Sportkórház. Kisebb-nagyobb megszakításokkal dolgoztam itt, innen mentem nyugdíjba. Ott laktunk a kórházban. Gyülekezetbe pedig az Alsóhegy utcába kezdtünk járni.

– *Gondolom, nem volt ismeretlen a környezet.*

Így van, hiszen édesapámmal sokszor jártunk az árvaházi gyülekezetben, sok mindenkit ismertem már.

– *Hogyan vezette Isten Eszti nénit a megtéréshez szükséges döntésben?*

1944-ben a Jurányi utcai hadikórházban dolgoztam. Egyik nap délelőtt is, délután is bombatámadást kaptunk. Este a negyedik emeletről hordtuk le hordággal a beteget, amikor is ahogy kiegyenesíttem a derekam és vettem egy nagy levegőt, a tüdőmben megpattant egy hörgő, a szám tele lett vérrrel.

Sajnos ez később elgennyesedett, a mellhártyám is begyulladt, elég rosszul éreztem magam, fulladtam. Mátraházára küldtek szanatóriumba, ahol a jó Atya kegyelméből egy volt gyulai oktató volt a főnöknő. Mégsem gyógyultam jól, egyre rosszabbul lettem, a kórteremből is kiköltöztettek mindenkit mellőlem, mert nem tudtak pihenni tőlem, annyira nehezen vettem a levegőt. Egyik nap Gyöngyösről jött egy főorvos, akivel a helyi főorvos konzultált, és abban maradtak, hogy fel kell nyitni ezt a begennyedt hörgőt. Még aznap meg is csinálták helyi érzéstelenítésben. Ahogy felválták, úgy könnyebbültem meg. Épphogy kissé felerősödtem, mikor a front a közelünkbe ért, és fel kellett jönnünk a János kórházba. 1945-ben ott ért engem a fel szabadulás. Közel egy év alatt gyógyultam meg.

Még a szanatóriumban fogadalmat tettem az én Uramnak, hogyha meggyógyulok, akkor egész életemben őt fogom szolgálni. Telt az idő, jártam imaházba és Isten nem hagyott nyugton engem, ott volt az ígéretem. Végül 1949-ben segített a jó Atya meghoznom döntésemet, hogy az Ő gyermeke akarok lenni. Még abban az évben, októberben volt a bemejtésem is, a reformáció ünnepén, Szabó László lelkipásztor által.

– *Ez az év másról is szólt Eszti néni életében. Még-hozzá Pista bácsival való találkozásáról is.*

Úgy bizony. Sőt, az már 48-ban elkezdődött. Egy decemberi gyülekezeti teadélutánon vettem észre, hogy egy fiatal ember rajtam felejt a szemét. Azt is láttam, hogy egy kislány is tartozik hozzá, és nem értettem ezt a helyzetet.

Egyik bátyám mondta el, hogy ő özvegyember és az a kisfiú az ő fia. Innen kezdve egyre többször beszélgettünk egymással, közelebb kerültünk egymáshoz. Mind a ketten éreztük Isten vezetését. 1949 februárjában volt az eljegyzésünk, majd májusban Hévízgyörkön a menyegzőnk.

– *Hogyan indult közös életük? Milyen volt „készen” kapni egy gyermeket is a házasságban?*

Robival nagyon jó kapcsolatunk alakult ki, volt olyan, hogy karonfogva sétáltunk, és mások megjegyezték, hogy pont olyan, mint én, az anyja. Tisztességre neveltük, több iskolát is kijárt, sokat tanult. Tőlünk azt tanulta, hogy mindenért meg kell dolgozni. Most is becsülettel helytáll az életben, jó apuka, férj, nagypapa.

Közös életünk egy szoba-konyhás kislakásban indult, ami az árvaház udvarában volt. Egy évre rá tudtunk telket venni és elkezdtünk építkezni. Pista bácsi a Faipari Szövetkezetben dolgozott, képkereteket aranyozott. Én is dolgoztam ott, mert többet kerestem vele, de amikor kicsit jobban álltunk anyagilag, visszamentem az egészségügybe.

Éjszakai ügyelet

Ma újra éjjel állok őrt, sötét az éj, s komor. Madárka rebben, árny suhan, mélységes csend honol.	van sok jó, áldott gyógyszerem, s gyorsan viszem oda. Hadd ringassa álomba el beteg testét, szívét, hiszen az álom orvosság, gyógyító, drága lét.
Vonat füttye zavarja meg a csendes éjszakát. S én újra át- meg átjáróm a sok betegszobát.	S mikor az éj pihenni tér, nagy fénnel kél a nap, otthonom áldott csendje vár. S hogy megnyugodjanak elfáradt tagjaim, szívem s virrasztó két szemem,
S ha van köztük ki álmatlan morzsolja perceit, kedves, meleg simogatás s néhány jó szó segít.	hálát adok neked Atyám, s elalszom csendesen.
Vagy hogyha nem, hisz ez a hely betegek otthona,	

– *Hogyan vezette Isten élete során Eszti nénit, milyen megtapasztalásai voltak a hosszú évek alatt?*

„Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kiment az Úr.” (Zsolt 34,20). Ezt együtt vallhatom a zsoldárokkal. Az építkezés 17 éve alatt számtalanszor tapasztaltuk Isten gondoskodó szeretetét. Saját erőből építettük a házunkat, egyszer sem vettünk fel kölcsönt. Ezalatt az idő alatt nem voltunk a szabadság ideje alatt egyszer sem pihenni, nyaralni.

Volt, hogy jött a mesterember, de nem volt alapanyag, vagy pénz, de amikor kellett, lett.

Amikor beköltöztünk, nem volt ajtó, ablak, a hidegben aludtunk, de szépen lassan felépült a házunk. Kitartónak és szorgalmasnak kellett lennünk.

– *Hogyan élte meg Eszti néni, hogy saját gyermeke nem született?*

Nem mindig volt könnyű elfogadnom, de elfogadtam, hogy Ő úgy döntött, hogy nem estem egyszer sem teherbe. 50 évig éltünk nagyon jó házasságban Pista bácsival, nem volt emiatt feszültség köztünk. Nem volt így sem tétlen az életem, hiszen mindig volt aki velünk együtt lakott, hosszú évekig. Anyósomat, édesapámat halálukig ápoltam. Erika húgom 1959-ben költözött hozzánk, és haláláig velünk élt. És ott volt a munkám, amit mindig hivatásként igyekeztem végezni. Szerettem a betegeket.

Nyaranta a szabadság ideje alatt (már az építkezés 17 éve után), mindig nálunk nyaralt sok rokonnyerem.

Unokánkra, Ágira is sokat vigyáztam. Négy és fél évig éjszakáztam, amikor ő kicsi volt, hogy segítségére tudjak lenni napközben. Ebből az időből való az Éjszakai ügyelet című versem.

– *Most ünnepelte az ország az 56-os forradalom 50. évfordulóját. Eszti néninek milyen emlékei vannak ebből az időből?*

Akkor 23-án dolgoztam, fizetésnap volt és a Népszínház utcán jöttem végig gyalog, mert villamos már nem járt. A Blaha Lujza téren már nagy tömeg volt, egy villamos fel volt fordítva. Igyekeztem haza, mert félelmetes volt a tömeg, meg a hangulat is.

Utána nem jártunk dolgozni, a pincébe is le kellett húzódnunk, mert itt a mi környékünkön is találkozhatott az ember eltévedt puskagolyóval. Akkoriban tartottunk állatokat is, azokat persze meg kellett etetni.

– *Volt-e komolyabb betegsége az évek alatt Eszti néninek?*

Igazán nagy betegségem nem volt. Már idősebb koromban volt, hogy a bal térdemben kikopott a porc. Évekig kínlódtam vele, de nem tudtam rászánni magam a műtetre. Pedig Jolikáék is bíztattak, hogy csak jobb lehet majd utána. Aztán jó Atyámat kértem, hogy segítsen engem el erre a döntésre, megadta, és megcsinálták a műtétet. Annyira jól sikerült, hogy amikor utánam telefonáltak, hogy utókezelésre kell mennem, mondtam, hogy én ugyan nem megyek, annyira jól működik a térdem.

– *Van-e kedves igéje, éneke Eszti néninek?*

Nincs olyan nap, hogy el ne mondanám a 23. zsoldárt. Másik kedves igém a Róma 8,28.

Az énekeknek meg se szeri se száma. 25 évig voltam énekkari tag, sok-sok éneket énekeltünk. Ha mégis ki kell emelnem egyet-kettőt, akkor a Nagy Istenem és a Ha Isten békéje lakja szívemet kezdetűt emelném ki.

– *Mostanában hogyan telnek a napok?*

Egy kis gyógyszer kell a szívemre és a vérnyomásomra, meg néha az elalváshoz. Mindennap imádkozom az imalistám alapján, van úgy, hogy 30 emberért is. Ez az én háttérzolgálatom. És persze sokat vagyok együtt a dédunokáimmal és a családom többi tagjával is, akiket nagyon szeretek.

– *Köszönöm a beszélgetést. Ezzel az igével kívánok sok áldást Eszti néni további életére: „Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevével az én Atyám előtt és angyalai előtt.” (Jel 3,5).*

Ádány Judit

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

„Ez az a nap, amit az Úr rendelt...”

ZSIGOVICS GÉZÁNÉ (Buda)

Október második felében vagyunk már, amikor gépelem ezeket a visszajelző leveleket. Gyülekeztünk az őszi hálaadó ünnepre készül, az énekar éppen gyakorol. A falakon is áthallom a dallamot: „Ó, hogy megáldottál, gondviselő Isten! Mily bőkezű voltál, bár érdemünk nincsen...” Ilyen hálat érzek én is a szívemben, ha a találkozó napjára gondolok, de emellett szeretném megköszönni minden levelet küldő kedves testvérünknek, hogy megtisztelt a bizalmával, megosztotta velünk emlékeit, élményeit. Hiszem, hogy egymás épülésére szolgálnak majd ezek a gondolatok, miközben olvassuk, nem feledve, hogy minden áldásért az Úr a dicsőség! Énekeljük együtt: *Áldva légy, áldva légy, jó Atyám, jószágodért!*

HASSELBACH BÉLÁNÉ,
NOVÁK ETELKA (Budapest)

„Hónapok óta naponta imádkozva készültem erre a találkozóra.

Menyei Atyánk megtartott egészségesen és végre elérkezett az izgatottan várva várt nap. Hajnalban 3 órakor felébredtem és féltem, hogy el ne aludjak. 9 órakor megérkeztem tele izgalommal, libabőrösen. Jöttek is sorba testvéreim. A meglepetéstől sokszor alig tudtam megszólalni, hiszen voltak olyanok, akiket 64 éve nem láttam. Leírhatatlan volt az örömünk és meglepetésünk!!! Boldog voltam, amikor mindegyikünk bemutatkozott és egy pár szót mondott, igazán nagyon értékes percek voltak ezek.

Igen tetszett **Simó Elek**, amikor kimondta a nevét és elkezdte, hogy „az Árvaházban” – csak eddig jutott, mert a meghatottságtól nem tudott többet mondani – érzékenyült és zokogott. Mindannyian ezt tettük, pedig meglelt emberek vagyunk. Meghatott **Kalmár Imre** megszólalása, aki nem lett baptista, de hívő katolikus, mint mondta, akármit dolgozik kertjében, mindig énekel – egyet el is énekelt -, de elsorolt másik tíz éneket is. Ezeket mind az Árvaházban tanulta gyermekkorában és nagyon hálás érte. Tetszett **Papp János** több igen tanulságos eredeti története, melyekből példát lehetett meríteni. Idézte az ígét: „Áldott legyen az Úr, aki napról napra gondoskodik rólunk!”. **Pálinkás Ferenc** élete is Istenünk csodálatos gondviselése és szeretetéről szólt. Ezt az éneket említette: „Más fogja élvezni kezed munkáját, aratni nem te fogsz, ki vetettél.”.

Ezek a visszaemlékezések bizonyítják egyértelműen azt, hogy a gyermekkorban megtanult énekeket nem lehet elfelejteni, kihat egész életünkre. Hála érte a menyei Atyánknak. Sajnáljuk azokat, akik nem tudtak eljönni.

Az „Emléktábla” felállításának igen örültünk, köszönjük.

Gazdag áldással és élményekkel tértünk haza. Mindent az Úr a dicsőség. Köszönjük testvéreink szeretetét, fáradozásait, Urunk áldását kívánva testvéri szeretettel.”

TAMASKA GYULÁNÉ,
LEOPOLD GYÖRGYI (Budapest)

„Igen megtisztelő volt számomra a meghívás az árvaházi találkozó ünnepi alkalmára. Mint köztudott, én nem vagyok gyülekezeti tag, de közel 50 esztendeje ebbe a közösségbe járok.

Amikor 48 évvel ezelőtt férjhez mentem ifj. Tamaska Gyulához, egy baptista családba kerültem bele. Évekig együtt laktunk anyósomékkal, férjem édesanyja Tamaska Gyuláné (Steiner Margit), édesapja Tamaska Gyula, valamint nagybátyja és nagynénje (Tölgyes Izsák és Tölgyes Izsákné, Sleinitz Mária) az árvaházban nőttek fel, és később gyermekgondozókként tevékenykedtek ott. Ebből következően nálunk, a családban szinte nem telt el úgy nap, hogy ne emlegették volna az árvaházi éveket, és a gondozottakat, akik közül többen gyakran megfordultak nálunk, így közülük jó néhányat személyesen ismertem, ismerek.

48 évvel ezelőtt a régi imaházban a mi menyegzőnk volt az első, és ott már Szakács bácsi vezette a szolgálatot. Igen sok árvaházi vett részt és szolgált is akkor.

A gyülekezetben igen sok barátom és jó ismerősöm van, akikkel most, férjem közel 10 évvel ezelőtti halála óta is tartom a kapcsolatot, nagy szeretetben.

A rövid idő alatt, amíg a találkozón ott tudtam lenni, éreztem, hogy nem akármilyen közösség gyűlt össze, és azt is, hogy a régen kötött lelki kapocs ma is szoros. Hiszem, hogy az ilyen alkalmakra szükség van, talán egyre gyakrabban, hiszen az idő eljár a volt árvaháziak felett is. Remélem, hogy a legközelebbi találkozás is hasonló kegyelemteljes lesz, bőséges útravalót ad valamennyiünknek, akik az Úr nagy gyülekezetében is szeretnénk majd egykor egymást köszönteni.

Köszönettel és szeretettel mindazoknak, akik fáradoztak ennek a találkozásnak a sikeres, áldásos, örömteli megrendezéséért, valamint a múlt méltó megörökítését szolgáló emléktábláért.”

Dr. MALICSKÓ LÁSZLÓ
(Budapest)

„Nagyon örülök, hogy részt vehettem a Találkozáson. Az 1945 előtti gondozottak nagy részét nem ismerem fel, csak azokat, akik 1949-től is még a gyülekezetben maradtak. Sajnos közülük is már többen eltávoztak. A hozzászólásokat nagyon meghatódva hallgattam. Megerősítettek abban, hogy valóban áldott az a frigy, mely minket – Istennek és eleinknek hála – összeköt, ahogy azt énekeljük is.

Bámulattal adóztam Novák Etelka csodálatos arc- és névmemóriájának. Elnézést kérek, de az együttlét hangulata engem annyira eltöltött, hogy „nem értem rá” kritikákra. Az emléktáblát megnéztem. Emlékezetem szerint a régi árvaház-imaház épület lebontása után, helyén óvoda volt (tán van is). Legalább gyerekeké lett. Bár olyan lelkeséggel nevelődne, mint azok a „régiek”!

Meg kell dicsérnem a szervezők figyelmességét, hogy az új imaház egy volt építőmunkását is meghívták, aki – mint mondta és látszott is – ettől nagyon meg volt hatva.”

**VADON MIHÁLYNÉ,
ANTAL IDA** (Budakeszi)

„Baldogság tölti el szívünket családommal együtt a szeptember 23-i Alsóhegy utcai Árvaházi Találkozó minden kedves percéért. Nagyon jól éreztük magunkat mind a négyen (a férjem, a fiam és a menyem is). Úgy érezzük, hogy akik eljöttek, ott voltak, mindannyian otthon éreztük magunkat. Még ma is hatása alatt vagyunk annak a kedves fogadtatásnak, amelyben a testvérek részesítettek mindnyájunkat.

Nagyon jó volt találkozni Beharka testvérrel (Palikával), én még ma is így szólítom őt, ha néha sikerül vele találkozni, kedves emlékem is fűz hozzá. Most ott a találkozón el is mondtam neki. Örült, és emlékezett rá, pedig még nyolc éves sem volt egészen akkor. Jó volt hallani Almási testvér és Ádány testvér kedves, buzdító szavait. Jó lett volna élvezni az Alsóhegy utcai énekkar legalább egy kedves énekét.

Megnéztük az emléktáblát, és imádkozó szívvel, könnyes szemmel, hálaadó örömmel jöttünk haza otthonunkba.”

ULRICHSHOFFER JÓZSEF
(Paks)

„Csak hálásan tudok visszagondolni a kedves találkozóra, melyet – minden vonatkozásban – teljes megelégedettséggel tudok megköszönni, áldja meg érte a mi Urunk!

Az alábbi néhány gondolat szüle-

tett meg – még ott a helyszínen – bennem, és úgy gondolom, hogy talán nem lesz káros közreadni:

Kedves ünneplő testvéreim és barátaim! Titeket látva örömmel tapasztalom, hogy míg az állami lelencházakból, illetve az állami nevelőintézetekből kikerülő fiatalok – sajnos – igen-igen nagy százaléka – kisebb nagyobb mértékben – szinte biztosan összeütközésbe kerül a törvényvel, addig Titeket látva, amint öleléssel és csókkal köszöntitek egymást – engem is -, és oly buzgósággal tudtuk énekelni szebbnél szebb, Istent dicsőítő énekeinket, úgy éreztem, nem volt hiábavaló Beharka bácsi, Margit mama, Reviczky bácsi és a többiek fáradozása és értünk mondott sok-sok imája.

Köszönjük meg naponta újból és újból őket az Úrnak, és ha mód van rá, adjuk tovább a tőlük kapott szeretetet!”

**BÓDI LÁSZLÓNÉ,
TAKÁCH IRÉN** (Buda)

„Láttam, láttuk azt a csodálatos, régi szeretettel megélt találkozást, a boldog pillanatot, a csillogó szemeket, azt az örömet, amit ez a nap adott mindannyiúnknak. Sugárzott a szemekből az öröm sugara, mert a test lámpása a szem. Adja Isten, hogy legyen örökmécs a szívünk, hogy kiragyogjon belőle a lélek belső öröme, a békének és szeretetnek, a reménynek a fény sugara. **MERT MINDEDDIG SEGÍTSÉGÜL VOLT NÉKÜNK AZ ÚR!**

A szervezés szuper volt, illetve csúciszuper!! Ezt bizonyította, mi mindenre volt idő! Nem sorolom! A könyhatündéreknek külön köszönet!!! Köszönet azoknak, akik fáradoztak azon, hogy minden ilyen szép rendben történhessen. Mindenki így élte meg!

Bennem is nagy hála van, hogy megélhettem ezt a napot a gyermekkori barátaimmal. És köszönöm, köszönöm a sok fáradozást, a közreműködők fáradozásait, áldjon meg Isten érte kedves Mindnyájatokat!”

SZUTOR ERZSÉBET
(Hajdúböszörmény)

„Nagyon sajnálom, hogy rosszul lettem miatt csak az ünnepség első részén vehettem részt. Örömmel láttam a régieket, bár nem nagyon emlékeztem senkire, mivel én a kis gyerekek között szolgáltam 1947-50-ig, az árvaház bezárásáig.

Megérkezésünkkel azonnal odajött egy magas fiatal ember és megkérdezte: emlékszem-e rá, hát nem igazán emlékeztem, de mikor megmondta a nevét – Pintér Tibor – , azonnal elém jött egy 6-7 éves fiúcska arca, aki nagyon eleven volt. Ő felismert rögtön! Örültünk egymásnak és sajnálom, hogy más ismerős nem volt. (Még Beharka testvérrel is üdvözlöttük egymást, ő is megismert!)

Hálás vagyok a jó Istennek, hogy még részt vehettem ezen a szép ünnepségen, bár a rosszulétem miatt a bemutatkozásoknál már nem voltam bent. Lehet, hogy az elhangzott nevek több emléket idéztek volna fel bennem.

Köszönöm a Margit mama visszaemlékezései c. könyvet, s ha jobban leszek, el fogom olvasni feltétlenül, hogy visszaemlékezhessek azokra az időkre, amikor fiatal lányként a kis árvák között dolgozhattam.”

PAPP JÁNOS (Pécs)

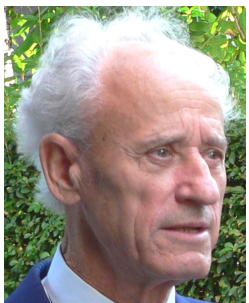
„Örömmel írok néhány sort a kellemesen, áldásosan eltöltött órákról. A találkozón leginkább azt éreztem a megnyilatkozásokból, hogy mindenki „érettebb” lelkileg is, nem csak korban. Nem hiába imádkoztak értünk nevelőink. Na-

gyon hálás vagyok Pintér Tibor testvéremért.

A régi dolgok Istenünk gondviseléséről nem lettek 'kiszinezettebbek", csupán érthetőbbek Beharka Pál tv. elmondása által.

Az emléktábla szolid és méltóságos. Talán az ebédet még ez órával későbbre halaszthatnánk legközelebb. Sok áldást kaptam. Köszönöm, köszönöm, köszönöm, minden közreműködőnek áldást kívánva!

U.i.: Azt a képet, ahol öcsém anyukánkat siratja, még soha nem láttam. Igen meghatott. 10x-es nagyapaként értem is.”

KALMÁR IMRE (Jobbágyi)

„Amióta hazajöttem a találkozóról, szinte minden órában eszembe jut a találkozás öröme. Alig tudtam visszatartani a könnyeimet sorstársaim láttán.

Kisgyermekek voltunk akkor régen, és mint idős emberek emlékeztünk a 60 évvel ezelőtti időre. Ez két emberöltő! Egy nap ehhez nagyon kevés, hogy elbeszéljük – kibeszéljük – az elmúlt éveket. Mindannyiuknak nagyon örültem! Mintha a testvéreim lettek volna, úgy is öleltem meg őket! Kár, hogy az előző találkozókon nem vehettem részt, mert nem értesültem róla. Jövő évben is örömmel megyek, ha lesz találkozó! – s ha lehet, felnőtt gyermekeimet is elviszem. Nem akármilyen élményben lesz részük.

Üzenem minden sorstársamnak, hogy boldog voltam, hogy láthattam őket! – és ezt éreztem rajtuk is. Az árva gyermek sokkal érzékenyebb mindenre, mint akiknek szüleik felnőtt korukig élnek. Az árvaság kínzó lelki fájdalom egy életen át, kiváltképp, ha az édesanya hal meg.

Boldogok leszünk, ha a mennyben találkozunk szüleinkkel, szeretteinkkel és mindazokkal, akik hiszik Isten jóságát. Melegséget sugárzó hely az Alsóhegy utcai imaház! Vezetőik jól felkészült hívő emberek, akik mindent megtettek, hogy jól érezzük magunkat. Igyekeztek bennünket is közelebb hozni egymáshoz. Szeretetet hoztak közénk, és

olyasmit adtak nekünk, amit semmilyen más közösség nem adhat.

Köszönöm a lelkes munkájukat, hogy emlékezetessé tették ezt az egyébként is szép napot. Isten áldását kérem az egész gyülekezetre és szeretettel búcsúszom az édesanyámtól hallott szép igékkel: *'Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!'*”

**IMRE FERENCNÉ,
KÁLLAI ERZSÉBET** (Budapest)

„Számomra feledhetetlen nap volt a 2006-os árvaházi találkozó. Már a kedves fogadtatás is megható volt, de ahogyan gyülekeztek ezek a kedves, 70-80 éves gyerekek, én csak ámultam, mert láttam a szemekben azt az igazi örömet és szeretetet egymás iránt. Ez, igenis, elárulta az árvaház igazi jó légkörét, ami máig is bennük van.

Szívemben hála és köszönet van mennyei Atyám felé, mert nem csak az árváknak volt otthona. Minket, sok menekülteket is befogadtak az akkori vezető testvérek, mikor hontalanok lettünk. Én itt lettem árva, szüleim a romok alatt haltak meg 44 emberrel együtt, élve csak engem tudtak kimenteni.

Ez nekem örökre felettébb nagy titok.

Az emléktáblának nagyon örülök, szépek a betűk és a szöveg is. Méltó helyére került. Köszönöm a kedves testvér segítségét, jó volt a karjába kapaszkodnom a felfelé vezető úton.”

KALMÁR JÁNOS (Budapest)

„REKVIEM

A találkozó legszebb eseménye volt, hogy találkozhattam árvaházi testvéremmel, Herceg Eszterrel. Ikerkocsink volt. Én 1940. 01.25-én, ő 02.02-án született. Pár hónaposak voltunk, amikor összekerültünk. Esztikét Kiskőrösön fogadták örökbe. Magával hozta azt a levelet, melyet 8 éves koromban írtam neki. Le voltam döbbenve. Olyan szerelmes levél volt, mintha egy felnőtt írta volna. Teljes szeretetemről biztosítottam 8 év távlatából is.

Minden embernek az élete egy regény. Hát még egy halmozottan hátrányos helyzetűé! Szándékosan hallgattam az idősök élettörténetét. Azt hittem, mint az emberek általában, hogy az én életem a legnehezebb. Úgy érzem, egy ember hiányzott a mi találkozókról: Kertész Imre Nobel-díjas író. Ő a Sorstalanság megírója, rájöhett volna, hogy a mi sorsunk semmivel sem volt könnyebb, mint az övé!!!

A svédek 1947-ben „Redda Barnen” mozgalmat indítottak. Magyar megfelelője: „Segítsétek meg a gyermekeket.” A magyar baptista hívők ezt megelőzték! 1914-ben. Hála az Úrnak!

Emlékszem, a háború után névtelen nénik köténykéikben babot, lencsét, krumplit hoztak nekünk, nehogy éhen haljunk. Az Úr, ha eljön a menyország ideje, vigye fel őket magához!

Felnőtté válásom idején, úgy 20 éves korom körül úgy éreztem, hogy én olyan STAFÉTABOTOT örököltem, hogy nekem is ezt kell tennem. Ott, ahol élek – dolgozom, mi, volt árvaháziak, azt hiszem, mind ezt tesszük.

A találkozó legemlékezetesebb eseménye a személyek után a táblaavatás volt. Végre, mert az 1965-ös találkozó után már hazafelé ez volt a gondolatunk. Ahogy Jeruzsálemnek van siratófala, Budapestnek is (nekünk).

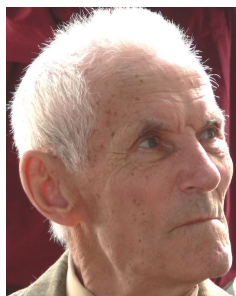
Végül nem hallgathatom el, hogy a találkozóztól mennyi lelki erőt kaptam. Mentálisan feltöltődtem, egészségileg is jobban vagyok. Sosem voltam haragtartó. Ezután meg úgysem leszek.

Köszönöm mindazoknak, akik ezt a találkozót megrendezték, vállalták az erkölcsi-anyagi feladatát. Éreztem a Szeretet fantasztikus kisugárzását.”

TAMASKA OLIVÉR (Budapest)

„Szüleim hálával, szeretettel gondoltak az árvaházban eltöltött fiatalságukra. Halálukig a budai gyülekezet volt a második otthonuk.

SOMOGYI GYULA (Soltvadkert)

„Először is azzal kezdem, hogy nagyon nagy öröm volt számomra ez a találkozó. Hálás vagyok a mennyei Atyámnak azokért, akik ezt megszervezték, és idős korunkra örömet szereztek, ez is nagyon érintette a szívemet.

Áldás volt számomra minden visszaemlékezés, ha nem is a korombeliektől hallottam. Akikkel együtt voltam, egy időben, az a Simó Aranka, Simó Elek, Novák Etelka és Döme, de ő sokkal fiatalabb volt, mint én. Nagyon örültem a Beharka Palinak, aki 5-6 éves lehetett akkor, de nagy kedvencünk volt. Ezekon kívül mással nem találkoztam.

Mikor mentünk, első utunk a tábla megtekintése volt. Nagyon-nagyon tetszett a tábla, és a rajta lévő szöveg. Sok-sok emlék jutott eszembe a helyet látva! Örök emlék marad számomra a Beharka bácsi tartotta áhitatok és lelki tanácsok.

Még egyszer nagyon köszönjük: jó Atyánkon kívül a Testvérek gondoskodását, a Gyülekezet szeretetét, Almási testvér igei gondolatait, és nem utolsósorban a Gyülekezet vezető testvér végtelen türelmét, ahogy tapintatosan igyekezett kordában tartani a megengedett időt.

U.i.: Üzenem a többieknek: ha még lesz ilyen alkalom, ha én már koromnál fogva nem is lehetek ott, de aki csak tud, menjen el. Áldásos lesz.”

BEHARKA PÁL (Budapest)

„Csodálatos érzés volt, mintha régi tablók elevenedtek volna meg, régen látott arcok jöttek elő. Igaz, hogy a hatvan-hetven év múlása egy kicsit meglátszott rajtunk. Bár test szerinti testvérem nem volt, mégis mindig úgy éreztem és érzem ma is, hogy nekem testvéreim az árvaházi gyerekek. A gyülekezethez tartozó ifjúságot is nagyon közelinek érzem magamhoz, igen sok emlék köt össze bennünket. A háború idején együtt éltük át a bombázásokat, együtt tapasztaltuk meg a jó Isten gondviselését és védelmét.

Édesapám emléke is felködlött előttem, milyen gyakran találtam őt az irodában térdén állva, ahogy könyörgött az árvaházért, a gyülekezetért.

A találkozó előkészítésében annyi szeretet, gondosság, figyelmesség volt, hogy nem találok rá kellőképpen szavakat. Hálásan köszönjük mindazt, amit értünk tettek Testvéreink.

Nagyon szép az emléktábla felirata és kivitelezése, méltóan örökíti meg az árvaház emlékét.”

PINTÉR TIBOR (Buda)

„Köszönöm a találkozóval kapcsolatos fáradozást, amely lehetővé tette, hogy ezen a rendhagyó találkozón – gondolok itt az emléktábla avatására – minden eddiginél nagyobb létszámban vehettünk részt.

Személy szerint három volt növendékkel nem találkoztam ez idáig: Kalmár János, Kalmár Imre, Herceg Eszter testvérekkel.

Legnagyobb élmény részemről, hogy a volt növendéktársaim 60-70 év után sem felejtették el azt, hogy milyen sokat köszönhetünk azoknak, akik ezt az árvaházat létrehozták. Csodálatos élmény volt látni azokat a meghatott, elérzékenyült arcokat, akik ilyen hosszú idő után ismét felidéztek a gyermekkori élményeket, az itt eltöltött éveket, melyek máig meghatározták életünket.

Imádkozom az Úrhoz, hogy érintse meg azon volt társaim lelkét, akik eltávolodtak a Gyülekezettől, s mint eltvedt bárányok, visszatérjenek az Úr megbocsátó szeretetébe. Jó lenne, ha ezen testvéreinkkel tovább tudnánk tartani a kapcsolatot telefonon, esetleg levél útján. Talán sikerülne megmenteni néhány lelket az örök életnek.

Az összejövetel után csupán egy észrevételt szeretnék tenni. Ilyen hosszú és ritka találkozás miatt többen nem ismerjük egymást, ezért célszerű lenne név szerinti kitzűzőt készíteni.”

**FÁSKERTI JÓZSEFNÉ,
SIMÓ ARANKA (Gyula)**

„Nagyon örültem a találkozóknak, hogy a jó Atya megadta, hogy ott lehettem a régi testvéreimmel. Nagyon jól éreztem magam. Köszönöm a testvérek fáradozását. Testvéri szeretettel köszöntöm a gyülekezetet.”

**DR. SCHÜLLER FERENC
(Szeged)**

„Nagyon készülődtem feleségemmel az Alsóhegy utcába, a gyülekezetbe, eddig mindig úgy éreztem, mintha hazamennék lélekben. Hiszen gyermekkorom óta oda jártam drága jó szüleimmal, és a mi

kis „imatermünk”, vagy inkább imaszobánk az Alsóhegy utcai gyülekezet fiókgyülekezete volt. Onnan jártak ki hozzánk prédikálni, a Czifranics bácsi, Porkoláb bácsi, Reviczky bácsi és még mások, akiknek már nem emlékszem a nevükre, nagyon sokakat elfelejttem. Mikor az 1940-es évek végén férjhez mentek a nővéreim, kellett a hely, és akkor szűnt meg a kis gyülekezetünk, és a harmóniumot is odaadták az Alsóhegy utcai gyülekezetnek, pedig azt mi vásároltuk, a mi (kis gyülekezeti) pénzünkön, és azon szoktam (volt) játszani Istentiszteletek alkalmával...

Amikor már középiskolás lettem és a felsőbb osztályokba jártam, akkor az Alsóhegy utcai gyülekezet énekkarába is bevettem, és már nem emlékszem pontosan, hogy a baritonban vagy a basszusban énekeltem. Már elfelejtettem az akkori karmester nevét, de nagyon kedveltem, és a többieket is. Ha meglátott, hogy ott vagyok a szüleimmal, mindig rám szólt, hogy menjek az énekkarba, és én nagyon boldogan mentem.

Emlékszem Beharka Pálra, Nagyváti Lajosra, meg még másokra, de elfelejtettem a nevüket. Ostrom alatt 1944-45 telén és még azután is egy darabig sokat éhezünk, és én azt mondtam, ha leérettségizem, vidékre megyek dolgozni, mert könyvelést tanultam az iskolában és utána egész életemben...

Először Komárom megyében, Somodor pusztára helyezkedtem el az ottani gazdaságba, azt hiszem, anyagkönyvelőként. Ez volt a legjobb helyem, mert közel volt Budapesthez. Budáról, a Széna térről indult a busz, és vásárnapként a szüleimmal el tudtam menni a gyülekezetbe, az Árvaházba. Sajnos, nem sokáig tartott ez a „közel-ség”, mert 1 év után Fejér megyébe helyeztek...

Pár év múlva Csongrád megyébe kerültem, itt dolgoztam nyugdíjas koromig. A gazdaságban ismertem meg a feleségemet, ő a szomszédunkban a postán dolgozott. 1960-ban esküdtünk, és 1 éven belül született fiunk, akit fölneveltünk, és a Műegyetemre adtuk Budapestre, ott végzett építészmérnökként és jelenleg is Budán dolgozik tervezőként.

Szüleim meghaltak, Budán, a Farkasréti temetőben tettük őket, dr. Szakács Imre prédikátor testvér búcsúztatva el őket, és az egyetlen, itthon maradt és meghalt nővéremet. Szerettem volna, ha engem is ő búcsúztatna el, de sajnós – hallom -, beteg szegény...

Hát, ennyit az életemről, hogy megtudják, ki vagyok, és miért szakadtam el testileg (de lelkileg sohasem) az Alsóhegy utcai gyülekezettől. Akik ismernek, őket sok szeretettel üdvözlöm. A jó Isten gazdag áldását kívánom sok szeretettel.

A gyülekezeti táblát megnéztük, nagyon szép.”

**MARGITFALVI OLIVÉR
(Bicske)**

„A mi mennyei Atyánknak hála, hogy ezt az ünnepet és boldog pillanatait megélhettem. Boldog voltam, boldog is vagyok, és sok-sok áldást kaptam ezen a rendezvényen.

Akik nem lehettek velünk, azok az égiekkel akkor is velünk voltak. Én nagyon-nagyon boldog voltam ezen az első találkozón, és még most is a hatása alatt vagyok. Atyánk engedte ezt a szép és barátságos összejövetelt. Az Úr jónak látja a mielőbbi baráti találkozásunkat.

Az ünnep gyönyörű volt és szép. Szívemben megvan a remény és szeretet Atyánk és mindannyiótok részére. Az „emlékeim!” A nap áldása: gyönyörű volt. Könnyeztem – de örültem is. Sok-sok dolgot majd személyesen, addig legyen velünk az Úr, és minden este imádkozom értetek.”

**PÁLINKÁS FERENC (Döme)
(Tápiószele)**

„A mi korosztályunk is megjárta a „hadak” útját. Nekem, s mindazoknak, akik ott fenn, a „dombon” (Alsóhegy u. 15.) nevelkedtünk, a kapott – főleg – lelki táplálék segített átvészelni a megpróbáltatások idejét. 1951.: 3 nap az Andrassy út 60-ban, semmiért. Bűnüldözői munkám során 29 éjszaka egy

KRIPTÁBAN, ami egy kis kápolna is volt, tűzharc gyilkosok elfogásához, találkozások a bűn által elkövetett HALÁL igazi „arcával”. 20 év kamionozás az EU összes országába, a Közel-Kelet és Afrika. Sokszor volt alkalmam tapasztalni Isten oltalmazó, végtelen szeretetét, Neki köszönhetem jó egy pár új születésemet. Ebben a küzdelemben segített sokat jó emlékezetű Beharka bácsi igehirdetése minden nap reggel és este. Soha nem felejtette el elmondani, hogy a HAZUGSÁG önálló bűn és mindig valamilyen rossz dolgot takar. Sokszor mondták nekem, Ferkó, hü... őszinte vagy. Válaszom: minden tett egyszer – előbb vagy utóbb – kiderül! És akkor...

A találkozóval kapcsolatban: remekül meg volt szervezve, csak kevés volt a kettő perc bizonyágtételre, nagyon kevés.

Gyűjtögető vagyok. Van – többek között – 6047 pernyi vallási műsorfelvétel Istentiszteletek az egész Kárpát-medencéből. Ha lelki pihenésre vágyok, ezen vallási műsorok megnyugtatók és segítenek a továbbiakban. Nincs szükségem búfelejtésre a kocsmában tölteni az időmet.

Jó lenne egyszer összejönni és sokat beszélgetni, bizonzságot tenni.”

**NOVÁK PÁLNÉ,
JÓSZAI MÁRIA** (Buda)

„Mély nyomot hagyott bennem az az öröm, amit az arcokon láttam, a sok-sok mosoly, amit egymásnak adtunk. Sokan ismeretlenek voltunk egymás számára, de valahogyan mégis ismerősök...”

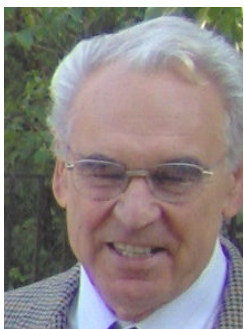

SIMÓ ELEK (Budapest)

„A találkozón jól éreztük magunkat... A személyes találkozásokon túl igen meghatóak voltak a visszaemlékezések, a régi szép énekek. Újból átéltem az ott töltött időt – 2 éves koromban kerültem oda. Jó volt találkozni sorstársaimmal, de hálás szívvel gondolok azokra az időkre, a nevelésre, a gondoskodásra a nehéz időkben. Szüleinket próbálták pótolni Beharka bácsi és nevelőtársai.

Nagyon várjuk a fényképeket! A meghatottságtól nem tudtam megszólalni, nagyon elérzékenyültem. Megható, hasznos útravalót hoztam: Dr. Almási Tibor lelkipásztortól és Ádány Mihály gyülekezetvezetőtől. Reméljük, még találkozhatunk, és együtt örülhetünk, visszaemlékezhetünk az akkori időkre, emlékeket felidézve.

Köszönettel tartozunk a szervezés legaprólékosabb tervezéséért, kivitelezéséért. A szeretet, az örömszerzés hatotta át. Köszönöm!”

NAGY LAJOS (Buda)

„Nagyon-nagyon örültem, hogy találkozhattam a régiekkel, különösen Simó Elekkel, Dömével, Kalmár Jancsival, aki Margit mama kedvence volt, illetve Nagyváti Pistával, velük együtt gyerekeskedtem, mivel az Árvaház mellett laktunk.

Margit mamához különleges emlékem fűződik. A háború után történt. Egyik nap belestem valami üvegtörmelékbe, és a szilánkok elvágta a lábamon a főütőeret. Margit mama észrevett, és odarohant, elkötötte a lábamat, és gyorsan intézkedett, hogy vigyenek a kórházba. A mai napig látszik egy 6-8 cm-es heg, ami arra emlékeztet, hogy Margit mama mentette meg akkor az életemet.”

BAKÓ ISTVÁN (Budapest)

„Az ünnep nagyon jó volt. Aminek nagyon örültem, hogy régi ismerőseket láttam, például Simó Eleket, Páth Gézát, Beharka Palit, Novák Etust, Jósza Marit. Én az árvaház mellett éltem a szüleimmel, de jó barátságban voltam az árvaháziakkal, együtt nőttünk fel.”

NAGYVÁTI ISTVÁN (Eger)

„Nagyon vártam szeptember 23-át, amikor az Úr kegyelméből évtizedek után találkozhattam a volt árvaházi növendék testvéreimmel. Igen megható pillanat volt számomra, amikor felismerve, egymást üdvözölhettük. Voltak egyes visszaemlékező pillanatok, amikor könnyeztem az örömtől. Számomra ez volt az első alkalom, hogy megjelenhettem a már megismétlődő találkozón.

Hálásan köszönöm az Úrnak, hogy az Ő kegyelme által történhetett.”

Dr. PÁTH GÉZA (Budapest)

Részlet a Nap utcai gyülekezet Sion Őre c. folyóiratából:

„Áldásos napja volt az Alsóhegy utcai gyülekezetnek szeptember 23-án, amikor találkoztak mindazok, akik az ínséges időben árvultak el és itt találtak oltalmat az idők zivatarai ellen. A találkozót Dr. Almási Tibor lelkipásztor testvér nyitotta meg imádsággal és igei köszöntéssel. Utána kivetített digitális képekkel elevenítettük fel árvaházunk történetét. 70-80 éves emberek ismerték fel magukat a képeken, hogyan is néztek ki kisgyermek korukban.

Harmincnál is többen voltak a jelenlevők közt, akik még élnek, és az árvaházban találták meg otthonukat. Itt nőttek fel élvezve a nevelők oltalmazó és gondviselő szeretetét. Valamennyien mélységes hálával, többen is könnyekig elérzékenyülve fejezték ki hálájukat a volt nevelőik iránt mindazért, amit tőlük kaptak. Ez az érzés indította a növendékeket, hogy emléktáblával jelöljék meg az árvaház volt épületének helyét.

A déli órákban pedig a gyülekezet nőtestvérei kitűnő ebéddel vendégelték meg a megjelenteket. A ragyogó idő lehetővé tette, hogy testvéreink a gyülekezet udvarán terítsenek. Ebéd után megtekintettük az árvaház helyét és emléktábláját. Utána számos személyes beszélgetésre adódott alkalom. A kitűnő szervezés és a gördülékeny lebonyolítás tette igazán emlékezetessé és áldásossá ezt a találkozót.”

CZIFRANICS GYŐZŐ (Buda)

„Köszönöm az én Mennyei Atyámnak, hogy megtartotta életemet. Itt, abban a gyülekezetben lehetek tag, ahol az én drága szüleim is éltek. Ebben a közösségben Beharka bácsi kért áldást úgy szüleim, mint az én életemre.

Nagy öröm volt a számomra, hogy azok a testvérek, akik között és velük élhettem, itt voltak az árvaháziakkal. Sok ismerős is eljött a találkozóra. Meghatódottan és örömmel fedeztük fel, hogy bár nagyon rég láttuk egymást, nevük említésekor rögtön tudtuk egymást azonosítani. Az külön öröm volt a számomra, hogy a nevem hallatára a szüleimet nagy tisztelettel említették.

Az előző találkozón nem tudtam jelen lenni, így még nagyobb a hála szívemben ezért a mostaniért.”

**GÖGH BÉLÁNÉ,
HERCZEG ESZTER** (Kiskőrös)

„Annyira kedves volt nekem az egész összefogás, hogy nagyon sajnáltam, hogy az előzőeken nem vettem részt. A legelső voltam, 65-ben még Tölgyes Izsákkal, akkor még Margit mama is ott volt.

Részemről a legszimogatóbb érzés az volt, hogy rájöttem, nekem több családom is van. Kevés embernek adatik ez meg. Mert például van a legszűkebb családom az otthonban, de van a régi családom, ahová születtem, mert még ők is élnek, és van a gyülekezet, ahova járok, ahol bemelegkedtem, és van az árvaházi családom, mert ők is még az élő, igazi testvérek köre, akikhez gyerekkori emlékek kötnek. Itt kezdődött el igazából a testi-lelki nevelésem.

Jó volt együtt énekelni az ismert közös énekeket. Például azt, hogy „Atyám a mennyekben folyvást vigyáz rám...” vagy azt, hogy „Isten szeretet, váltságot szerzett.” Ezeknek az énekeknek minden mondatát meg is éltük, megtapasztalhattuk az életünkben.

Még az is meleg érzés volt, hogy bár sokukat nem is ismertem, csak talán a neveik emlegetése által - mert áldott emlékü Margit mama nekem sokat mesélt az árvaházi történetekből, így élénken tartva bennem az emlékezetet -, mégis örültem mindenkinek.

A legközelebbi alkalmon talán legelőször a bemutatkozással kellene majd kezdeni, hogy mindenki felismerje a többiekét már az elején.

Az emléktáblát nagyon jó elgondolásnak tartom, kivitelezése is szép, így legalább az utókor és az arra járó emberek is tudni fogják, hogy az összefogás, a szeretet és a szeretet megvalósítása mire képes. A gyülekezet és a testvérek szervező munkája nyomán is látható, érezhető volt a szeretet összefogása, segítőkészsége. Kívánom, hogy az Úr áldja meg a gyülekezetet a továbbiakban is gazdagon.”

FÁBIÁN BÉLA (Buda)

„Felejthetetlen nappal ajándékozott meg Isten mindannyiunkat, akik részesei voltunk a 2006. szeptember 23-i ünnepnek. A Budai Árvaházi Gyülekezetben éltünk, és még a mai napig is élünk. Köszönettel tartozunk azoknak, akik ilyen példásan és nagy szeretettel hozták össze sok évtized után is a még élő régi

tagokat. Felejthetetlen az a szeretetteljes gondoskodás, amely egy olyan lelki embernek a munkája alapján jött létre, akit úgy jellemeztek egy volt prédikátorunk, Vida Sándor tv. egyik munkatársának: „Akarsz-e olyan törekeny testű embert látni, akiben hatalmas lélek van? Akkor nézd meg Beharka bácsit!” Ő volt az, aki nem csak vagyonát, de teljes életét oltára tette az árvákért.

Több mint 70 éve vagyok az Árvaházi Gyülekezet tagja, és árva gyermekként itt kaptam meg a lelki gondoskodást. Az Árvaházi Gyülekezet volt az otthonom, és Beharka bácsi a lelki atyám. Nagyon szerettem a gyülekezetet, sokat dolgoztam is érte, és nekem jutott osztályrészül az a szép feladat, hogy a régi Árvaházi Gyülekezet épületét lebontsam, melyben az imaházunk is volt.

A mostani árvaházi találkozó emléklapján a homlokzaton is látható szép vörösréz borítással bevont keresztet a régi árvaházi gyülekezet tetőszerkezeti anyagából készítettem, örök emlékül.”

**BOCSKA ISTVÁNNÉ,
BÉKEFI ESZTER** (Buda)

„Egy valaki volt, akit lánykoromból ismerek, Simó Aranka. Neki volt egy fiútestvére, de őt nem ismertem fel. Aranka a húgomnak volt levelezőtársa kiskorától kezdve.

Szüleimmel Hévízgyörkön laktunk, két árvaházi kislányt, Birizdó Margitot és Kukucska Margitot fogadták ide örökbe Szadeczkiék és Maródiék. Ők később Egyházasdengelegre költöztek.

Édesapám fontosnak tartotta, hogy otthon sokat tudjunk az árvaházról, bevont bennünket abba a misszióba, amit az árvákért folytatott. A vasárnapi iskolásoknak megtanított egy éneket is az Isten kegyében c. ének dallamára, amit minden vasárnap elénekeltetett velünk: „Szeresd az árvát, ó szeresd, vedd gondjaidba őt! Ne zárd be soha szívedet a nyomorult előtt. Hisz az árvák és özvegyek atyja szent a mennyekben, szívedet látja. Megadja örök részedet, mikor el fog jönni Ő.” Ezzel az énekkel indította a mi szívünket is az árvaházi gyerekek szeretetére.

Szerettem volna ezt a találkozón is elmondani, de végül nem álltam fel, örülök, hogy most lehetőségem volt továbbadni.”

Levelesládánkból

(A találkozó előtt írták)

KECSKEMÉTI LÁSZLÓNÉ (Dunaújváros):

„Megkaptam kedves meghívásukat, de férjem 2005. áprilisában meghalt. 78 évet élt. Röviden írok erről az időről, ha valaki a társai közül érdeklődik, tudjanak az életének körülményéről.

Sokat emlegette a jobb módban élő unokáinak az intézeti nehéz körülményeket, de úgy emlékezett vissza, mikor bajban volt a család, segítettek a felnevelésüket. Édesapjuk halála után 1930-ban kerültek az Árvaházba hűgával együtt, míg édesanyjuk szakácsnő lett. Iskolát kijárta és esztergályos szakmát elvégezte. A háborúig itt volt, úgy emlegette, hogy köszönet érte.

Ostrom alatt nem sikerült visszakerülni az intézetbe, így Novák Paliéknál vészték át az ostromot. (Isten áldja meg érte.) Mikor dolgozni kezdett, az ifjúsági mozgalomba lépett. Ők irányították Dunapentele építéséhez. Itt a fiatalok munkáját segítette, majd hosszan pártmunkás lett. A Hideghengermű építésében részt vett, majd mint művezető dolgozott. Később súlyos beteg lett. 10 évig járókeretes lett. Egy fiú és egy leány gyermekünk és négy unoka van. Betegség alatt összefogva ápoltuk szeretetben.”

MASCHEK FERENCNÉ (Lajoskomárom):

„A levelét megkaptuk, így én írok a levélre válaszolva, Maschek Ferencné, mivel a férjem már egy kicsit gyengénlátó és feledékeny. Pár hónapos korától egész 19 éves koráig az árvaházban lakott, ott járta ki az ipari iskolát és könyvkötő tanfolyamot, ott is kapta meg a bizonyítványt. A budakeszi Vadonnét onnan ismeri a férjem, együtt gyerekeskedtek, és sokat játszadoztak. A Beharka testvér meg a legjobb barátja volt a férjemnek. A Beharka testvér édesapja volt az árvaház igazgatója. A Palival még nagyon ritkán szoktak találkozni, mivel mi lekerültünk vidékre és már nehéz a feljárás Pestre, így ritkán van a találkozón már, de a gyerekkori barátság még van és tart a mai napig.”

BALÁZSI ELEKNÉ, BOROS SÁRA (Debrecen):

„A Békehírnökben megjelent felhívásra közlöm élményemet arról az egy hónapról, amit ott töltöttem.

Először is úgy kerültem Pestszenterzsébetre 1949 őszén, hogy jelentkeztem a Diakonissza Otthonba gyermekgondozónői tanfolyamra, amire felvételt

nyertem. Ott egy hónap várakozási idő után tudatták velünk, hogy feloszlatták az intézményt és aki tanulni akar, menjen kollégiumba. Akkor érkezett kérés az Árvaházból, hogy Margit mamának segítségre van szüksége. Ugyanis megérkezett a sok természetbeli adomány, főleg paradicsom. Ezek hasznosítása, eltevése sok munkával járt. Éjszakába nyúlóan főztük a sok paradicsomot, közben az Árvaház kecskéjét le kellett vágni, mert sérülés miatt véres tejet adott. Margit mama külön örült annak, hogy én szerettem a húst darabolni, mert ő nem szeretett nyers hússal bánni. A háború utáni szűkös esztendőben jól jött ez a kecskevágás az élelmezés szempontjából. Gykezünk is a kecske minden valamire való részét hasznosítani. A háját kisütöttük zsiradékknak. A tepertőből még pogácsát is sütöttünk. Ebből egy tányérral én velem küldött be Margit mama Reviczky testvérnek, aki – ha jól emlékszem – az Árvaház gondnoka volt.

Ennyi, amire emlékszem. Jelenleg a Debreceni Baptista Gyülekezet tagja vagyok férjemmel együtt. A Lepramisszióban veszek részt és egyéb karitatív szolgálatban. 82 éves vagyok.”

SZŐKE ELEK

(Székesfehérvár) –
1919 - 2006

Volt orvosi kötszerész, műszerész

A májusi levelelünk után még jelezte részvételi szándékát. Nagy lelkesedéssel készült a találkozóra... Augusztusban kaptunk levelet a fiától, melyben értesített bennünket édesapja váratlan haláláról. Életének 88. évében hunyt el. Temetésére szűk családi körben a református egyház szertartása szerint került sor.

SZÍJJÁRTÓ (NAGY) IMRE (Nagydorog):

„Pár sorban írok néktek, árvaházi gondozottak. Először is azokhoz, akikkel egy úton járunk a Krisztus követésében. Legyetek mindvégig hűségesek az Úrhoz, hogy ha a földön nem is találkozunk, majd egykor a mennyben a trón előtt palmaággal a kézben örömmel köszönthessük egymást, és a Bárányt.

Egy néhány sorban nektek is írok, kedves gondozottak, barátaim. Kívánom, hogy találjátok meg a krisztusi utat, el ne tékozzátok a lehetőséget, mert a napok rövidek,

és lejár a kegyelem, igen, még ma, ha az Ő szavát halljátok. Hogy miért írok erről? Viszszagondolok a legutolsó találkozóra, amely Dömsödön volt, és ebben a meglátásom az volt: szeretnék veletek is találkozni a menyeyi otthonban.

Végül egy néhány sorban önmagamról is írok. Egy dunántúli kis faluban élünk feleségemmel és a családdal. Egy kis gyülekezet maroknyi népe van az Úrnak itt, de szeretetben, örömben és békességben élünk, igaz, férfi testvér egyedül vagyok, így a szolgálat is eleget leköt, de hiszem azt, hogy az Úr ad erőt hozzá.

Most pedig egy néhány sor az árvaházi növendékek felé. Szíjjártó néven ismeretlen vagyok, de az eredeti néven biztos, hogy rémlik valami, azaz Nagy Imre vagyok. Most pedig örömmel írhatom, ez az esztendő ket-tős jubileum számomra. Emlékszem rá, hogy 60 esztendeje, hogy az Úr megbocsátott és gyermekévé fogadott, a másik pedig, hogy ebben a hónapban (szept.) töltöttem be a 76. születésem napját. Elmondhatom: Ében Haézer, mindeddig segítségünk volt nekünk az Úr.”

Sajnos, nem tudok ott lenni az ünnepélyen, mert nálunk is ekkor lesz a Hálaadó, meg ebben a korban már nehéz az utazás.”

KÜBLER (KÖVESDI) JÓZSEF (Komló):

„Édesapám az árvaházban nevelkedett. Ő sajnos 1945-ben a bombázások által kapott sérüléseibe elköltözött az örök otthonba. Az ő neve **Kukucska Vince** volt, majd édesanyámmal kötött házasságuk előtt a Kukucska vezetéknevet Kövesdi névre változtatta. Az árvaházban együtt nevelkedett Somogyi Sándorral és Szőke Elekkel. Én mindkettőt személyesen ismertem. Somogyi Sándor bácsival együtt dolgoztam a Komlói Szénbányák Kossuth-bánya üzemében. Akkor még nem tudtam, hogy ő valójában kicsoda. Isten úgy rendezte, hogy halála előtt a Komlói Baptista Gyülekezetben is találkoztunk. Sokat mesélt édesapámról nekem.

Most azzal a reménnyel zárom ezen levelem, hogy ha lehet, én is feleségemmel részt vennék ezen a találkozón (*végül nem tudtak eljönni – szerk.*). Befejezem soraimat azzal a Krisztusba vetett hittel, hogy olyan emberekkel, hívő testvérművekkel és testvérekkel találkozom majd, akik talán az árvaházban nevelkedtek vagy ismerték Édesapámat és Édesanyámat.”

A beszámolókat és a leveleket közreadta: Zsigovicsné Éva

BIZONYSÁGTÉTEL

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Számomra ez az esztendő, szinte az elejétől fogva betegségek sorozata volt. Saját gyengeségeimet még az a lelki fájdalom is fokozta, hogy bátyámat márciusban rosszindulatú vastagbél daganat miatt műtötték, amit a vastagbél hasfalra való kihe-lyezése, és kemoterápiás kezelés követett.

Lelkileg ez nagyon megviselt engem.

Bátyám, hívő ember lévén, nyugtatta az egész családot, hogy ne aggódjunk, mert mint minden, ez is Isten akaratából történt. Ő már azért is nagy hálaival tartozik Neki, hogy már eddig sokkal többet kapott Tőle, mint amennyit valaha is remélt. Isten biztos figyelmeztetésnek szánta ezt a megpróbáltatást. Valamit még el kell engednie, ami a földi dolgokhoz köti. Ha még további éveket kap Tőle, akkor az Úrnak biztos célja van vele.

Ez a hittel teljes, Isten akaratában való megnyugvás teljesen megdöbbenett engem. Önvizsgálatra kényszerített: vajon, ha ugyanez velem történne meg, tudnám-e ugyanolyan hittel és bizonyossággal elfogadni azt?

Isten nagyon hamar megadta rá a lehetőséget, ha ezt fájdalmas próbának is szánta.

Május-június folyamán hosszú és mindenre kiterjedő vizsgálatok eredményeként kiderült, hogy ugyanaz az alattomos kór támadott meg engem is, mint a testvéretem.

Leírni is nehéz, hogy mi játszódott le az agyamban és a lelkemben. Szinte minden nap hallottam a bátyám hittel vallott szavait. Egyre jobban kezdtem megnyugodni. Már kezdtem nem sajnálkozni magamon.

Sokszor nem hisszük, hogy Isten ereje ott van mögöttünk, bár mondjuk, hogy hisszük, mégis a történeket úgy vesszük, mintha emberektől indulnának ki. Isten hirtelen változást enged meg körülményeinkben és akkor ébredünk rá, hogy hűtlenek lettünk hozzá, nem ismertük fel, hogy mindent Ő rendezett így.

Rá kellett ébrednem, hogy Isten szeretete vezetett engem ebbe a betegségbe. Ezáltal tette lehetővé, hogy csendben felé forduljak, figyeljek rá, hogy megmutassa, hol hiányos az iránta való szeretetem. Mikor nem kerestem imádságban Őt, hanem inkább a földi mulandó dolgok foglalták le gondolataimat.

Ilyenkor kiderül ám, hogy mit értékelünk akkor, ha súlyosan megbetegszünk. Mit számítanak az eddig elért eredményeink? Mit használ szépen bebútorozott lakásunk, amikor csupán egy szabad kórházi ágyra van szükségünk? Mit érnek az anyagi dolgok, amikor csak egy olyan orvosra van szükségünk, aki segíteni tud rajtunk? Mit használ, ha testi egészségünket oly nagyra becsüljük, de közben a lelkünk elvész?

Ezek a gondolatok foglalkoztattak, miközben kértem Istent, hogy a továbbiakban is Ő irányítsa sorsomat, a maga bölcsessége szerint.

A vizsgálatokat végző orvosok mindent megtettek azért, hogy a diagnózis a műtéthez, – amit már biztosan nem lehetett elkerülni – elég pontos legyen.

Azt még nem tudtuk, hogy a műtétet ki és hol fogja elvégezni, mert nem ismertünk sebész orvost. Végül Isten vezetésével eszünkbe jutott, hogy a Szent Imre kórházban dolgozik egy orvos rokonunk, így hozzá fordultunk. Ő nagy szeretettel, készségesen segített, és így lett már sebész orvos is a műtéthez.

A közel két hónapig tartó kivizsgálások alatt Novákné Irénke szinte napi kapcsolatban volt velem. Bátorított és lelkileg is támaszom volt. Láttam és éreztem, hogy a többi testvér, testvérnő is csendesen imádkozik és aggódik értem.

A műtétet megelőző három napban folyt a kórházban az előkészítés. Akkorra már teljesen nyugodt voltam. A családom is nagy szeretettel vett körül, imáikkal támogattak. A távollévők telefonon keresztül bíztattak. Ez megkönnyítette a várakozást. Arra gondoltam, ha Isten betölt minket, nincs helye bennünk se gondnak, se félelemnek. Hogyan is merünk hitetlenkedni, amikor Isten körülvesz minket.

Nem mindegy, hogy magunk választjuk-e a kellemetlenséget, vagy Isten vezet bele. Ha Ő irányítja úgy az életünket, akkor az Ő segítsége bőven elég.

Boldogok lehetünk, ha nem vagyunk magányosak és elhagyottak, hanem vannak testvéreink, akik értünk imádkoznak.

„Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jakab 5,16).

A mi emberi kapcsolatainkban nyilvánul meg Istenhez való viszonyunk, Őneki való engedelmisségünk.

A műtét előtti este a Novák házaspárral együtt imádkoztunk a kórház teraszán. Ott úgy éreztem, hogy velünk együtt imádkoznak szeretteim és az egész gyülekezet. Tudom, hogy lélekben így is volt. El tudtam ott mondani, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Az a tudat vigasztalt, hogy a mi Atyánk a maga bölcsessége szerint cselekszik, bármilyen lesz is a végkimenetel.

A műtét sikerült. Isten hatalmas szeretete úgy emelt ki ebből az alattomos betegségből, hogy nem került sor kivezetésre sem. Sőt! A daganat annyira zárt helyre koncentráldott, hogy körülötte minden tiszta volt. Így sem kemoterápiát, sem gyógyszeres kezelést nem kellett kapnom, fél év múlva kell ellenőrzésre mennem.

Ennél nagyobb kegyelmet nem kaphattam az én megváltó Úr Jézusomtól. Ezt soha semmilyen körülmények

között sem akarom elfelejteni, hogy milyen nagy hálaival tartozom Neki.

Vissza szeretnék még térni a gyülekezet szeretetének és imáinak erejéhez. Hálas vagyok a jó Istennek, hogy bennünket, férjemmel visszavezetett a nyájához, ide a budai gyülekezetbe. Szeretettel befogadtak minket, és azóta is érezzük, hogy a hívők közössége mennyire szükséges az Őt félőknek.

Nagyon sajnálom azokat a testvéreket, akik valamilyen vélt vagy valós sérelmek miatt lemondtak az összetartó testvéri kapcsolatokról, amelyek megvédene bennünket a

világ támadásaitól és lelki egyedüllétől. Talán más helyen keresik a lelki kiegyensúlyozottságot vagy békét? Azt ne felejtse el senki, hogy mindenhol gyarló, esendő emberek vannak. Azok között pedig első vagyok: én. Ha ez tudatosul bennünk, akkor tudunk megbocsátani és visszatérni ahhoz a sokszor tévelygő nyájhoz, melyet Jézus Krisztus, mint Jó Pásztor terelget a keskeny úton.

Adja az Úr, hogy így legyen. Imádkozunk érte!

Ökrös Sándorné, Margó

„AZ ÚR CSODÁSAN MŰKÖDIK”

A hála, amely a szívemben van Isten iránt, talán nem is önthető szavakba. Különösen azóta, ami idén nyáron történt velünk.

Július 13-ára, csütörtökre kaptunk beutalót vérvételre középső gyermekünk, Zolika részére. Azért kértük a beutalót a gyerekorvosunktól, mert rendkívül sápadtnak láttuk a kisfiút. Nem is sejtettük, mennyi minden következik ezután.

14-én, pénteken, délelőttre elkészültek a leletek. Láttam, hogy nagyon rosszak. Délután rendelt a doktornőnk. Elvittük, megmutattuk neki. Ő egy hívő gyerekorvos. Komolyan ránk nézett, kikísért minket az előtérbe, mialatt az alábbiakat hallgattuk: „Nézzék, én nem szeretném becsapni Önöket. A kisfiúk lehet, hogy leukémiás (vérrák). Lehet egy fertőzés is, ez a legjobb, ami történhet, de fennáll a leukémia veszélye is, ez a legrosszabb. Közben sok más is okozhatja a rendkívül rossz eredményeket, ezért sürgősen ki kell vizsgálni. Hétfőre adok beutalót a Tűzoltó utcai Gyerekklinikára, a hematológiára. Készüljenek úgy, hogy a gyereket bent fogják tartani.”

A derült égből villámcsapás enyhe kifejezés lenne arra, hogy mit éreztünk. Nehéz volt az a hétvége. Sokat sírtam. Egyben azonban biztos voltam: Isten kezében vagyunk.

Nagy vágyam volt, hogy ne kelljen a kórházban bent maradni. Olyan sok rosszat hallottam már. Zolika még csak két és fél éves, ráadásul két másik kicsi is számít rám: Máté, aki öt éves és Anna, aki akkor 9 hónapos volt, és akinek akkor még nem volt kielégítő a mozgásfejlődése, emiatt külön foglalkozást igényelt. Tudtam, hogy ebben a helyzetben Zolika a legfontosabb, de anyai szívem háromfelé húzott. Azon a hétvégén én magam is beteg lettem, de hatalmas erőt adott, ha arra gondoltam, hogy rengetegen imádkoznak értünk.

Július 17-én, hétfőn tehát jelentkeztünk a klinikán. Nem is tudom leírni, mit éreztem akkor. Örökkévalóságnak tűnt az a pár óra várakozás az újabb vérvétel után, amikor a doktor úrral beszélni tudtunk. Ő is nagyon rossznak látta Zolika leleteit, beleértve az akkor már elkészült aznapiakat is. Felvettek minket kórházi állományba. DE!

Hazamehettünk! Csak a vizsgálatok idejére kellett bent tartózkodnunk. Ez számomra olyan jel volt Istentől, amibe bizton kapaszkodhattam. Tudtam, hogy elindultunk a csodák útján.

Három napig vizsgálták a kisfiút. Az eredmények napról napra javultak. Ezután kaptunk egy újabb időponthoz, augusztus 7-ére, hétfőre. Majdnem 3 hetet kellett várunk, mert ekkorra készültek el a végleges vizsgálati eredmények.

A kórházi tartózkodások ideje alatt nagyon sok minden átforgalmazódott, átértékelődött bennem. Isten rámutatott, többek között, arra is, mennyire semmi vagyok. Ma még vagyok, holnap már nem, ha az az Ő akarata. Immár háromgyermekes édesanyaként újra meg kellett tanulnom szeretni a gyermekeimet. Úgy szeretni, ahogy Isten akarja. Szeretni, tisztelni, megbecsülni őket. Tudni azt, hogy kegyelem az, nem ingyen van, ha egészségesek.

Az elkövetkező 3 hét alatt sokszor rám tört a félelem, pedig úgy éreztem, Isten olyan közel van hozzánk, hogy mellettem ül, fogja a kezemet. Eszembe juttatta Jabcé imádságát, amely ígéret már oly sokszor erőt adott nekem ezt megelőzően is: „*Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért.*” (1Krón 4:10)

Augusztus 7-én tehát megjelentünk a kiírt időpontra, és megtörtént a csoda! A doktor úr mindent rendben talált a kisfiúknál, annak ellenére, hogy semmilyen kezelést nem kapott az azt megelőző három hét alatt! Számomra újra megszületett Zolika! A gyerekorvos doktornőnk, látva a végleges vizsgálati eredményeket, azt mondta: „Andika, ezt csak Isten végezhetette el Zolika testében. A három héttel ezelőtti eredményeket ismerve, ez emberileg lehetetlen volt.” Igen! „Az Úr meghall imát, jóvalta ez, nem érdem.” „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van.”

Ezúton is szeretném megköszönni mindazoknak, akik ezekben az időkben (is) imakarjaikon hordozták családjukat!

„*Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*” (Zsolt 34:9).

Kissné Karácsony Andrea

IFIOLDAL

Megtapasztaltuk Isten vezetését

Idén nyárra is terveztünk *ifjúsági kirándulást*, ám elég tanácstalanok voltunk a helyszínt illetően. Az időpont már korábban kialakult, mert összevetve nyári egyéni programunkat, egy hét tűnt szabadnak (igaz, ez is csak a többségnek): *augusztus 14–20.* Aztán egy ettől (látszólag!) független telefonbeszélgetés kapcsán ötletet kaptunk. *Békési Sándor* kazinbarcikai lelkipásztor testvérem és barátom említette nekem, hogy nyárra Sátormissziót terveznek az ottaniakkal. Hívtott volna segíteni, de vissza kellett utasítanom, hiszen pont arra a hétre esett, mint a tervezett ifikirándulás. Igaz, kérdésére, hogy hova megyünk, nem tudtam válaszolni... Ekkor vetődött fel bennem: mi lenne, ha *Kazinbarcikára* mennénk az ifivel és segítenénk a Sátormisszióban. Egyrészt testvéreinket támogatnánk, másrészt mi is áldásokkal és tapasztalatokkal megpakolva térhetnénk haza. Én az ifi elé, az ifivel pedig Isten elé vittük az ötletet. Bízunk abban, hogy Istenünk egyértelmű választ ad majd kérdésünkre, és ezt Ő meg is tette. Egyenként is imádkoztunk vezetésért, és két hét múlva egyhangúlag hoztuk meg a döntést: ott a helyünk! Ekkor beszéltem Békési Sándorral, hogy mehetünk-e. Ő ezalatt beszélt a gyülekezettel, és örömmel mondta: igen, menjünk, mert segítségre lesz szükségük! Isten félreérthetetlenül megmutatta akaratát!

Izgatottan készülődtünk, aztán eljött a szolgálat hete. Heten voltunk jelen a héten. Már az előkészületekben is részt vehettünk: sátorállítás, szórólapos, kérdőíves hívogatás. Aztán jöttek a dolgozós hétköznapiak. Minden nap volt sport, gyermekfoglalkozások, filmvetítés, este pedig könnyűzenei koncertek és igehirdetés. Szállásunk az imaház-szolgálati lakás épületegyüttesben volt, így beleláthatunk a lelkipásztorcsalád hétköznapijaiba is – mindannyiunk örömeire és áldására.

Igen, áldásokkal megrakodva tértünk haza. Láthattunk fiatalokat, akik távol voltak Istentől, Őhöz közeledni. Láttunk nevető gyerekeket és síró felnőtteket. Láttuk egy apró gyülekezet lelkesedését, egységét, és vágyát, hogy az evangéliumot hirdessék felebarátaiknak. Láttuk Isten jelenlétét.

Néhány gondtalan nap

Október 7-én, szombat délutánra meghívtuk az ifjúságot pestlőrinci otthonunkba, hogy egy kis *grillezés* mellett együtt töltsük az időt. Jó alkalom volt ez a beszélgetésre, egymás jobb megismerésére. Tizenegynéhányan vettünk részt a programban. Szeretnénk, ha minél több ilyen kötetlen alkalomra nyílna lehetőség az ifinek.

Egy másik nagyszerű alkalom az elmúlt hétvégén (*október 20–22.*) kínálkozott a közösségápolásra és a lelki feltöltődésre. Öten a *Kiskőrösi Ifjúsági Konferencián* vettünk részt. Az előadások, a szemináriumok is mind a hét témája köré épültek: „**Törődj!**”. Törődj az Istennel való kapcsolatoddal, törődj testvéreddel és embertársaddal, de törődj magaddal is! Isten is törődött velünk: a hazafelé úton csodát élhettünk át. A kalauz vette észre, hogy nem megfelelő a jegyünk, ezért pótdíjat kell fizetnünk (összesen kb. 3500 Ft), vagy le kell szállnunk. Védekeztünk, mert nem a mi hibánk volt a tévedés. Végül a kalauz kegyelmet gyakorolt, és elengedte a büntetésünket. Vajon ő már megtapasztalta a Kegymet?

Terveink

Egyrészt tovább folytatjuk rendszeres programunkat, a *pénteki ifiórákat* (jelenleg Jónás könyvét tanulmányozzuk). Másrészt terveink között szerepel a *Biztos Szikla* evangélicációs program beindítása, amely kifejezetten a 12–15 éves korosztályt célozza meg. Mind gyülekezetünk fiataljait, mind nem hívő, de érdeklődő fiatalokat várunk a játékos alkalmakra. Célunk Jézushoz vezetésük, később pedig az ifibe és a gyülekezetbe való beépítésük.

Tervezzük továbbá egy *Csendesnap* megszervezését, amely a lelki elmélyedés, megújulás helye és alkalma lehetne.

Ezúton is köszönjük a gyülekezet és a testvérek mindenféle támogatását, és továbbra is kérjük ezt, főként az imatámogatást, hiszen „*Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*” (*Jakab 5,16*)!

Nagy Péter, ifjúsági vezető

Kedves Gyerekek!

Nagy örömmel tudatjuk, hogy még ennyi jó megfejtés soha nem érkezett be hozzánk. Lám-lám, mire nem jó egy kis dorgálás! Örülünk, hogy ilyen szorgalmasok voltatok, és reméljük, hogy a kitartásotok is hosszútávú lesz.

Az előző számban megjelent rejtvények helyes megoldásai a következők:

Óvodások: színezés.

Kisiskolások: a betűrejtvény megoldása: ÁBRÁHÁM.

Nagy iskolások: a két igeveres helyesen:

„Boldogok a szelídek, mert ők öröklék a földet.”
(Máté 5,5).

„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.” (Róma 10,17).

A helyes megfejtők:

Almási Rubina

Ádány Anna

Ádány Balázs

Ádány Máté

Ádány Rebeka

Ádány Szilvia

Boda Péter

Sonkoly Anna

Sztasák Ábel

Uri Benjámin

Uri Imre

Zsigovics Benjámin

Zsigovics Dorina

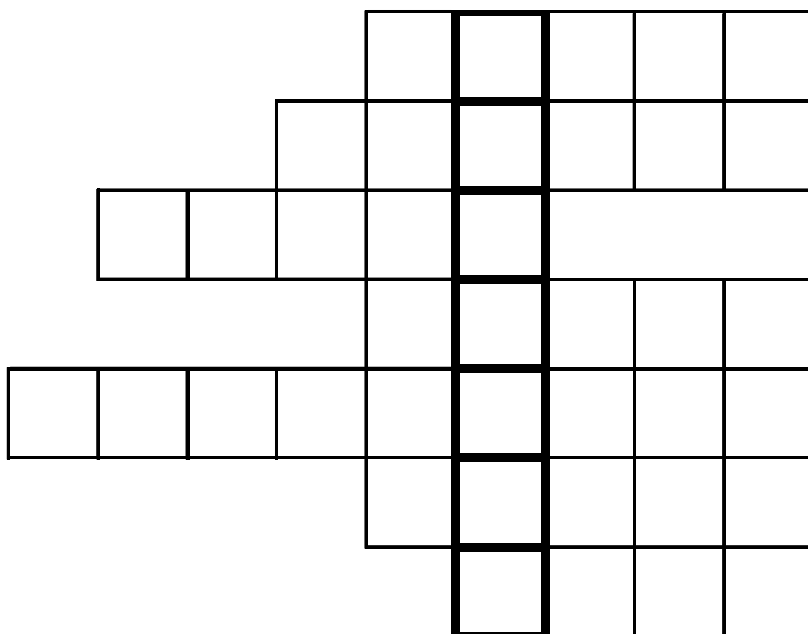
Zsigovics Virág

Most pedig következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, Isten előtti jó lelkiismerettel, és ha nagyon szükséges, egy kis szülői segítséggel oldjatok meg.

Megfejtéseiteket **november 26-ig** dobjátok be a szokásos piros dobozba. Mindenki, aki helyesen oldja meg a feladványokat, jutalomban részesül. Sőt! Aki egész évben szorgalmasan írta a megfejtéseket, az karácsonykor külön ajándékot is kap.

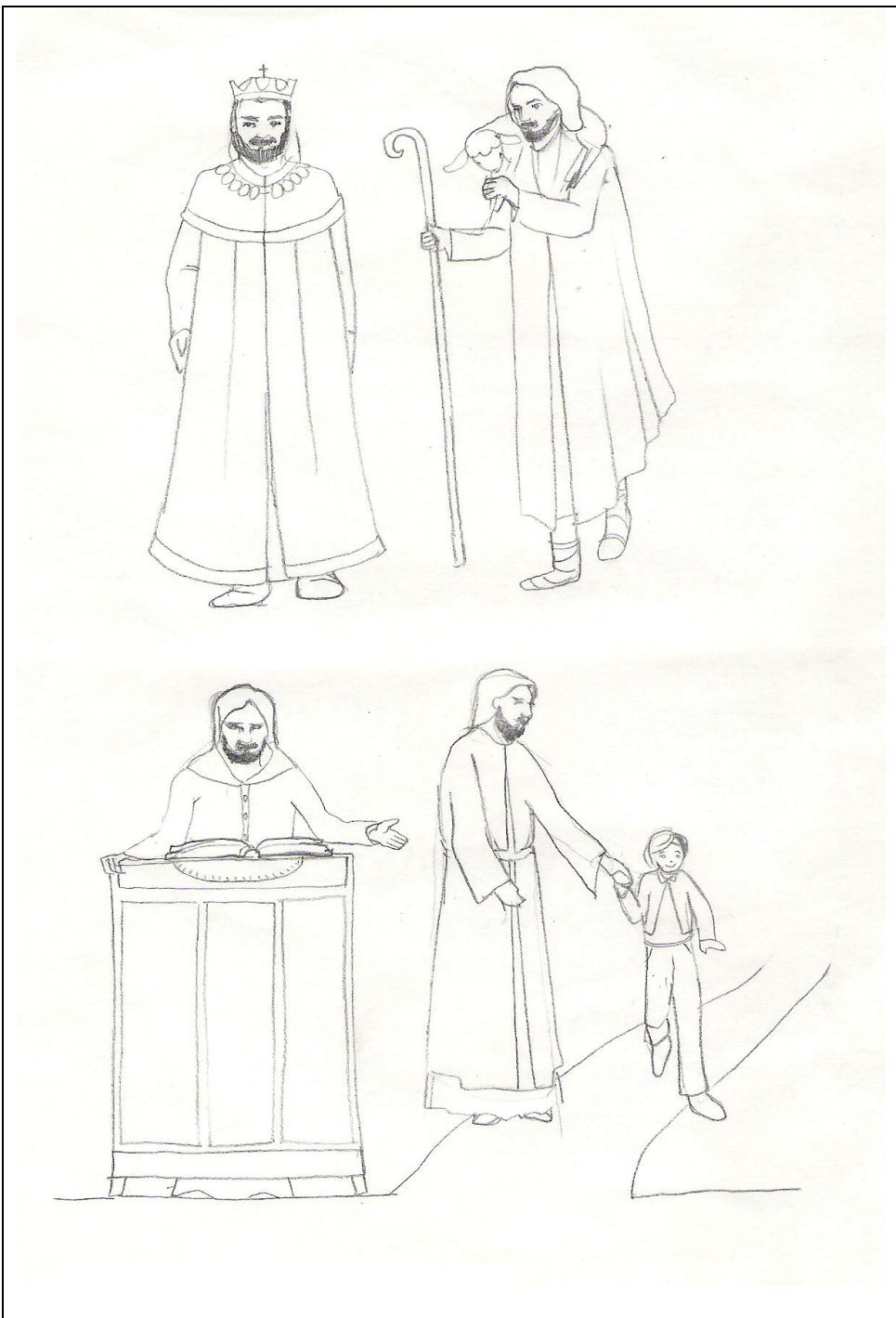
Kisiskolások (7-11 év)

Úgy vettük észre, hogy tetszenek nektek a betűrejtvények, ezért most is ez lesz a feladvány. Megoldása egy ószövetségi próféta neve. A rejtvényt kivágva és a nevekkel ellátva kell bedobni a piros dobozba.

A sorok meghatározásai fentről lefelé haladva a következők:

1. Neki mondta az Úr Jézus: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!”
2. Neki mondta a nagybátyja: „Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?”
3. Neki mondta Isten: „Vagyok, aki vagyok.”
4. Neki mondta az Úr Jézus: „...ne légy hitetlen, hanem hívő.”
5. Ő írta az Ószövetség utolsó könyvét
6. Ő volt az Úr Jézus szeretett tanítványa
7. Ő volt Izrael első királya

Nagy iskolások (11 év felett)

A Bibliában vannak olyan számok, amik többször is visszatérnek. Az alábbiakban ezek közül válogattunk néhányat, az elsőhöz beírtunk egy példát is. A feladat, hogy keressetek mindegyik számhoz neveket, történeteket, illetve, írhattok ti is számokat a hozzá kapcsolódó történettel együtt. Egy tiszta lapra lemásolva dobjátok be a piros dobozba, és a neveket se felejtsetek le!

3. Az Úr Jézus belső tanítványi köre,.....

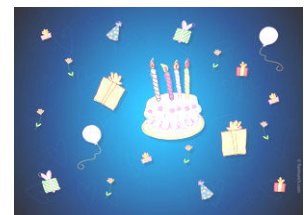
7....., 12....., 40.....,120.....,144000.....és még?

Óvodások:

Mostanában bibliakörön arról tanultok, hogy milyen Isten. Ezen a képen négy tulajdonságát láthatjátok lerajzolva. Színezzétek ki, és közben meséljétek el anyuékknak, hogy mi jut eszetekbe a képekről. A rajzokat, a nevetekkel együtt a szokásos piros dobozba kell bedobni.

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a novemberben születetteket!

Nagy Ábel (nov. 1.)

Ádány Szilvia (nov. 8.)

GYEREKSZÁJ

A vasárnapi bibliakörön a gyerekek tanulták az aranymondást. Tanítójuk, Timi mindegyiküknek két-két darab drazsét adott, és azt mondta a gyerekeknek, hogy csak akkor egyék meg, ha elmondták már az aranymondást. Timi kérte, hogy mondják el azok az aranymondást, akiknek van fehér színű drazséjük. Mire Máté komótosan, félhangosan rávágta: "Volt olyan is!" (Persze, megette, mielőtt elhangzott volna az igevers.)

Kiss Zoltán és Andrea

Továbbra is várjuk a gyerekekről szóló történeteket, ahogy már jelezte régi emlékeket is szívesen fogadunk. Az írásokat vagy a lépcsőházban lévő dobozba kell bedobni, vagy e-mail-en az alábbi címre kell elküldeni.

adanyjudit@freemail.hu

Előre is köszönjük!

Az oldalt szeretettel készítik: Ádány Judit és Tarsoly Mariann

SZÜLETÉSNAPOSOK

*Szeretettel
köszöntjük
novemberben
született
testvéreinket!*

Nagy Lajosné (nov. 2.)
dr Móré Sándor (nov. 4.)
Horpácsi Éva (nov. 8.)
Tóth Péter (nov. 9.)
Dr. Almási Tibor (nov. 14.)
Uri Erika (nov. 14.)
Czifranics Győző (nov. 15.)
Baranyai János (nov. 18.)
özv. Láda Sándorné (nov. 18.)
Barabás László (nov. 22.)
özv. Bocskai Istvánné (nov. 23.)
Fejős Gáborné (nov. 24.)

„Örvendezve fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásából.” (Ézs. 12,3).

Csupa öröm az élet? Minden rendben van körülöttünk? Miért is élünk? Jézus Krisztus erejének megtagadása az, ha hosszú ideig sok furcsa kérdést teszünk fel.

Ha arra gondoltok, hogy Krisztussal együtt feltámadtatok, az Ő élete a ti életetek is, akkor bátorságot nyertek. Öröm, hogy lehet meríteni a szabadulás forrásából. Krisztus életére van szükségetek. Isten a szabadítótok, biztatok, ne féljete. Orvosságként használjátok az Ige bátorító szavát, ha kell, vegyétek be naponta többször, akár óránként. Legyetek bizonyosak abban, hogy életetek erőssége az Úr!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap: 9,15 óra: imaóra, gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet, kivéve 3. vasárnap
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra: ifjúsági alkalom

Programajánló

Rádió- és TV-műsor

November 20. hétfő 19 óra:
PAX Tv

Békesség Hírnöke

Baptista Magazinműsor
(ismétlés: másnap, de. 9 óra)

- November 17. péntek 13,30:
Kossuth rádió
Az Úr közel!

Betegeink

Bányai Jozefina
Gál Dezső
Horpácsi Tivadar
Kádárné Kőszegi Mariann
özv. Láda Sándorné
özv. Takács Sándorné
(Kiskőrösi Szeretetház)

„Az Úr pedig Lélek, és ahol az Úr Lélek, ott a szabadság.” (2Kor 3,17).

Imádkozunk kedves testvéreinkért! Kérjük mennyei Atyánkat, hogy Ő legyen velük testi-lelki szenvedéseikben!

Kérés és ajánlás

Kedves testvéreink hívták fel figyelmünket saját tapasztalataik alapján arra, hogy aki meg szeretné látogatni Szakács bácsit a Kiskőrösi Szeretetházban, az a következő programokat figyelembe véve tegye. Kedd, péntek délelőtt és vasárnap istentiszteletek vannak, továbbá mindennap délután 1 és 3 óra között csendes pihenő. Ilyenkor nem jó zavarni. A legjobb időpont a fennmaradó napon délelőtt.

Ajándék

Bizonyára sokan nem tudják, hogy azt az ezüst tálat, amiben évről-évre a hálaadó napi gyümölcsöket helyezzük az úrasztalára, Czifranics Győző testvérünk bocsátotta a gyülekezet rendelkezésére (ld. a képet a vezércikkben).

Győző testvér most úgy döntött, hogy véglegesen a gyülekezetnek ajándékozza ezt a tálat. Köszönjük!

HÁLAADÁS

Mennyei jó Atyám, Istenem.
Hálákat rebeg az én szívem.
Hálákat adok én néked,
hogy az Úr Jézus Krisztusban lehetek gyermeked.
Aldásod hinted gazdagon,
mert Te vagy egy örök dicső hatalom.

Téged dicsér a virág az ágon.
Téged dicsér a madár a fákon.
Téged dicsérnek a hegyek és tengerek.
Téged dicsér minden mi látható és láthatatlan.
Téged dicsér a nap és a hold.
Téged dicsérnek mind-mind a csillagok.

Hogy láthassalak Téged a szent helyen,
szemlélve a Te hatalmasságodat és dicsőségedet.
Hiszen a Te kegyelmed jobb az életnél,
az én ajkam hadd dicsérjen Téged.

özv. Kovács Józsefné, 1983

Figyelem! Gyülekezetünk honlapja már látogatható: www.budaibaptista.hu

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: Kolozs Nagy János, Nagy Péter, Zsigovics Géza. Grafika: Sztasákné Gulyás Boglárka.

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38.